

คุณยาย
IN MY HEART
Volume 5. โดย ตะวันธรรม

gore In My Heart!

VOLUME

The image features a dark blue background with large, flowing, organic shapes in a lighter shade of blue. These shapes are layered and curved, creating a sense of movement and depth. The word "VOLUME" is positioned in the upper left corner in a white, bold, sans-serif font.

၎င်း၏“လမ်းညွှန်”လမ်းညွှန်“—တစ်ခု”“ဖော်ပြ”

๖ ถ้อยธรรม

จากตะวัน

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยง เป็นบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ท่านเป็น
ประดุจมหาปุชนียาจารย์ของหลวงปู่ พระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และหมู่คณะนักสร้าง
บารมีทุกคน ที่ได้เดินตามรอยท่านในการทุ่มเท
เสียสละสร้างชาติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เพื่อบ่มไปสู่วัฒนธรรม

หากมองจากภายนอกแล้ว คุณยายอาจดู
เป็นเพียงอุบาสิกาแม่ชีผู้มีชีวิตเรียบง่ายท่าน
หนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเรื่องราวของท่านเป็นสิ่งที่
น่าศึกษาอย่างยิ่ง เรื่องราวของคุณยายที่หลวงปู่
ได้นำมาเล่านับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่ง

ละสังขารนั้นเปรียบได้กับผิวหนังกำพรวา ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชั้นนอกสุดของร่างกายเท่านั้น ยังไม่สามารถอธิบายถึงความเป็นตัวตนอันแท้จริงของท่านที่เปรียบได้กับเชื้อข้างในกระดูก ผู้ที่จะทราบถึงความเป็นคุณยายอย่างแท้จริงมีเพียงพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่านเท่านั้น ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ยกย่องชื่นชมคุณยายในท่ามกลางศิษยานุศิษย์ผู้ประพาสธรรมด้วยกันว่าคุณยายเป็น “หนึ่งไม่มีสอง”

หากเรายังเข้าไม่ถึงวิชาธรรมกาย เราก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จักคุณยายอย่างสมบูรณ์ แต่การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวในชีวิตของท่านจากคำบอกเล่านั้นก็เป็นการรู้จักในระดับหนึ่งที่พอจะทำความเข้าใจได้ ซึ่งจะทำให้เราเกิด

กำลังใจในการทำความดีและสร้างบุญบารมีตาม
อย่างท่าน ส่วนการรู้จักในสิ่งที่เป็นตัวตนอัน
แท้จริงของคุณยายนั้น เปรียบเสมือนการนับ
เม็ดฝนทั้งหมดที่ตกลงมาในจักรวาล ซึ่งเป็น
เรื่องที่คนธรรมดาสามัญทำได้ยาก การนับ
พระคุณของท่านจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินธรรมดา

ชีวิตของคุณยายนั้นเป็นชีวิตที่งดงามมาก
ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย ตลอดชีวิต
ของท่านมีแต่การสั่งสมบุญ ทั้งบุญจากการทำ
ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และบุญกิริยาอื่น ๆ
ทั้งหมด ท่านได้ทำอย่างครบถ้วน ยากที่จะหา
ใครทำได้เสมอเหมือนท่าน โดยเฉพาะการศึกษา
วิชาธรรมกายจนกระทั่งแตกฉานและเชี่ยวชาญ
หรือแม้แต่การสร้างวัดพระธรรมกายเพื่อให้เป็น
ศูนย์กลางการประพฤติปฏิบัติธรรมของชาวโลก

หลวงพ่อบอกว่า หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” นี้จะเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทุกท่านของคุณยาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยพบและสัมผัสกับคุณยายในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเป็นผู้ที่มาใหม่ในภายหลัง เพราะคุณยายท่านเป็นผู้ที่มีดวงใจใสบริสุทธิ์และสว่างไสวดูดวงตะวันเที่ยงที่เรียงอยู่เต็มท้องฟ้า บุคคลใดก็ตามที่ตรึกระลึกนึกถึงท่าน แล้วน้อมนำข้อวัตรปฏิบัติของท่านมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ก็เท่ากับว่ามีคุณยายอยู่ในหัวใจ ยามใดก็ตามที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว ยามนั้นความสว่างไสว ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม และความเป็นสิริมงคลทั้งปวงก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจของเราอย่างน่าอัศจรรย์

ตะวันธรรม

คำนำ

PREFACE.

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิด
วัดพระธรรมกาย ในวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2552
คณะศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ทั่วโลกได้
พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณ
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) นำบันทึก
ความทรงจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จากทั้ง
ที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง และได้ยินได้ฟังคำบอกเล่า
เรื่องราวต่างๆ จากคุณยายโดยตรง มารวบรวมและ
จัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” เพื่อ
เป็นการแสดงความกตัญญูบูชาธรรมแด่คุณยาย
อาจารย์ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้

หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” ประกอบ
ด้วยหนังสือ 6 เล่ม ที่ร้อยเรียงเรื่องราวของ
คุณยายอาจารย์นันทังแต่วัยเยาว์จนกระทั่งละสังขาร
ตามลำดับดังนี้

เล่มที่ 1: จากทุ่งนาถึงแดนธรรม

เล่มที่ 2: สู้วัดปากน้ำและโรงงานทำวิชา

เล่มที่ 3: หนึ่งในสี่แห่งกองทัพธรรม

เล่มที่ 4: คุณยายกับหลวงพ่อ

เล่มที่ 5: ชัยชนะของคุณยาย

เล่มที่ 6: ต้นแบบนักสร้างบารมี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้จะ
เป็นประโยชน์แก่ทุกท่าน และขออนุโมทนาบุญที่ได้
ให้การสนับสนุนหนังสือชุดนี้

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

มูลนิธิธรรมวันธรรม

gone In My Heart!

1 ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

26 ... จุดประกายสร้างวัด

32 ... ความฝันบอกเหตุ

46 ... หาที่ในที่

56 ... หลับตาสร้างวัด

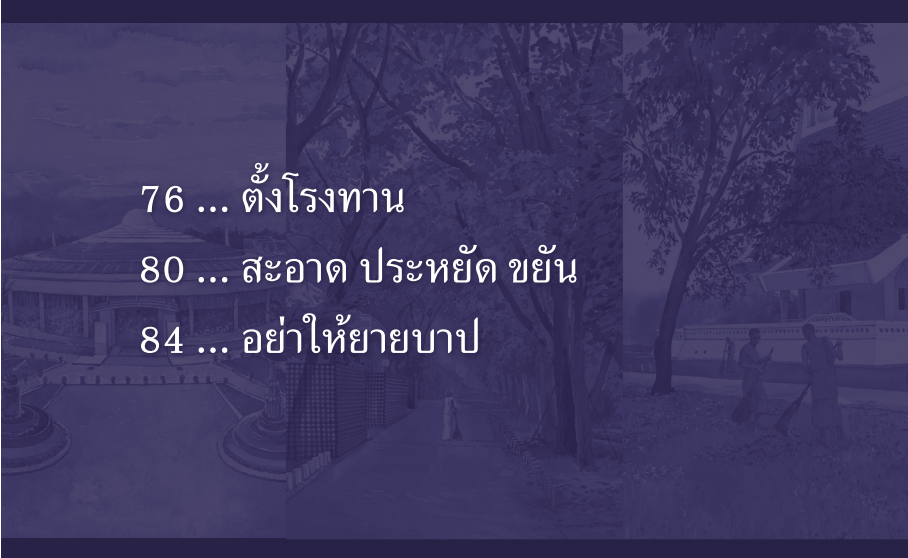
62 ... ตามลูกหลาน

gone In My Heart!

2

นโยบายบุญ

76 ... ตั้งโรงงาน

80 ... สะอาด ประหยัด ชยัน

84 ... อย่าให้ยายบาป

gone In My Heart!

3

สรรค์สร้างพระศาสนา

92 ... สร้างวัดเรื่องเล็ก

96 ... ถ่ายทอดคุณธรรม

102 ... ถึงเวลาธรรมกาย

gone In My Heart!

ละสังขารเมืองงานเสร็จ

112 ... รอยยิ้มสุดท้าย

124 ... ไฟแก้ว ไฟบริสุทธิ์

132 ... มหารัตนอัฐิธาตุ

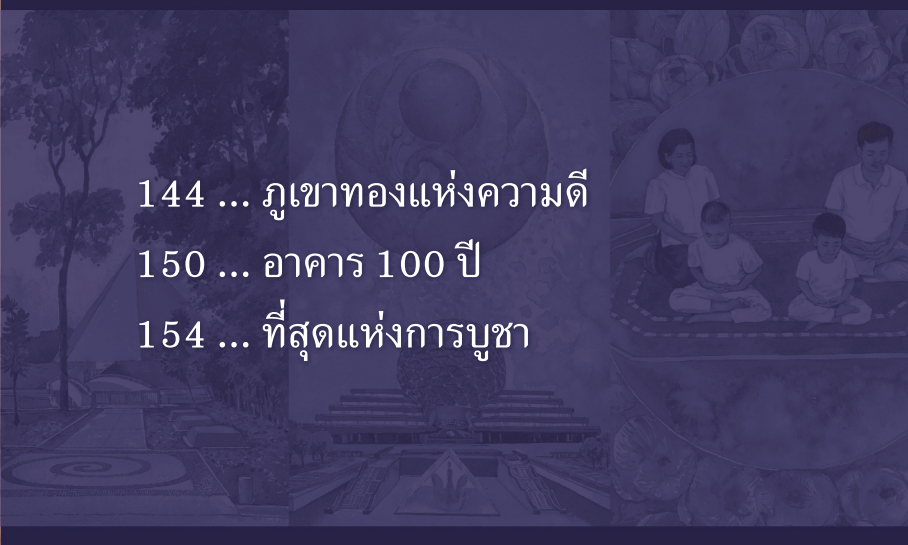

gone In My Heart!

5

กัตติยบุญชาธรรม

144 ... ภูเขาทองแห่งความดี

150 ... อาคาร 100 ปี

154 ... ที่สุดแห่งการบูชา

gone In My Heart!

๒

ท่องเที่ยว

165 ... วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

170 ... ประวัติคุณยายฯ

175 ... บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ

180 ... ประวัติตะวันตกธรรม

gone In My Heart!

1

ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

จุดประกายสร้างวัด ◦ ความฝันบอกเหตุ ◦ หาที่ในที่
หลับตาสร้างวัด ◦ ตามลูกหลาน

...ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย...

...หลวงพ่oprทับใจมาก

ที่คุณยายสามารถสร้างวัดพระธรรมกาย

ได้ใหญ่โตถึงเพียงนี้

โดยเริ่มต้นจากไม่มีอะไรเลย

และท่านเองก็อ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้

รู้สึกทึ่งว่าทำไมท่านจึงกล้าคิด กล้าทำ

แต่ในความจริงแล้ว

ท่านไม่ต้องใช้ความกล้าอะไรเลย

เพียงแต่นั่งนิ่ง ๆ เงียบ ๆ เฉย ๆ

จุดประกายสร้างวัด

จุดเริ่มต้นของการสร้างวัดพระธรรมกายนั้น มีมาตั้งแต่เมื่อครั้งที่หลวงพ่อกำไปปฏิบัติธรรมกับ คุณยายที่บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 ซึ่งในตอนแรก มีเพียงหลวงพ่อกำ คุณยายและลูกศิษย์ของท่านอีก จำนวนหนึ่งเท่านั้น ภายหลังจึงมีนักศึกษารุ่นพี่มา สมทบคือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว (คุณ เเผด็จ ผ่องสวัสดิ์) ตามด้วยเพื่อนนักศึกษาอื่นๆ อีก หลายท่าน

...ชุดประภาสสร้างวัด...

ตอนนั้นหลวงพ่отัตตชีโวยังไม่ได้บวช ท่านมาด้วยมดพระเอกหนึ่งกำลังภายใน มีสายตา เย็นชา หากเราเดินตามหลังท่านแล้วเรียกชื่อท่าน ท่านจะหันหลังขวับแล้วขยับไปอีก 3 ก้าว เหมือน อย่างสามชุก ด้วยความแข็งแกร่งและมั่นคงนี้เอง ท่านจึงได้เป็นกำลังสำคัญให้กับหมู่คณะมาโดย ตลอด

ผู้มีบุญได้ค่อยๆ ทอยมาร่วมสร้างบารมีกัน จนกระทั่งเต็มบ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 หลวงพ่อ ใช้คำว่า “เต็ม” แต่แท้จริงแล้วคนมาจน “ล้น” บ้าน บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 นั้นเป็นบ้าน 3 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นใต้ถุนเตี้ยๆ ที่นั่งได้แต่ยืนไม่ได้ ถ้าลุกขึ้น ยืนแล้ว ศีรษะจะโขกเพดาน เวลาพูดเข้าออกเราต้อง ตั้งสติกันให้ดี ชั้นที่ 2 เป็นชั้นที่คุณยายพักอาศัยอยู่ ท่านนั่งตรงนั้น นอนตรงนั้น รับแขกตรงนั้น ทำภาวนา

...ชุดประกายสร้างวัด...

ตรงนั้น ทำกิจทุกอย่างอยู่ตรงนั้นทีเดียว ส่วนชั้นที่ 3 เป็นชั้นลอยยื่นไปด้านหลังบ้าน สูงกว่าชั้นที่ท่านอยู่ประมาณหนึ่งเมตร

สมัยหลวงพ่อบุญบัติธรรมอยู่กับคุณยาย ถ้าไม่มีใครมา ก็นั่งกันเอง 2 คน ถ้าหลวงพ่อกับคุณยายก็นั่งคนเดียว เราไม่เคยกังวลว่าจะมานั่งกันกี่คน หากมาเพิ่มอีกคนก็นั่ง 3 คน แล้วเขาก็มาคนเดียวเรื่อย ๆ ในที่สุดจึงล้นบ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 ซึ่งเป็นหลังเล็ก ที่เรียกว่าล้นเพราะต้องออกไปนั่งนอกบ้าน เลยไปถึงทางสาธารณะที่คนเดินผ่านไปมา บริเวณนั้นมีตุ่มน้ำสีแดง เรียงติดกับศาลาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เคยใช้สอนธรรมะ แต่ในช่วงเวลานั้นใช้เป็นที่พักอาศัยของอุบาสิกาแม่ชีทั้งหลาย

...ชุดประกายสร้างวัด...

สมาชิกที่มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายในวันอาทิตย์ต้นเดือนแล้วนั่งอยู่นอกบ้านมักมีทำนองสมาธิแปลกๆ คือ นั่งยองๆ บ้าง ครึ่งนั่งครึ่งยืนบ้าง เอาหลังพิงตุ่มน้ำบ้ำง ทั้งนี้เพราะมากันหนาแน่น แต่กระนั้นคุณยายก็ยังไม่หยุดตามคน ท่านตามทั้งวันทั้งคืน จนกระทั่งย้ายไปสร้างบ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 2 คือ “บ้านธรรมประสิทธิ์” ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าเดิมหลายเท่า

เมื่อย้ายไปบ้านธรรมประสิทธิ์แล้ว คุณยายกับหลวงพ่อก็ทำเหมือนเดิม คือ ถ้าไม่มีใครมาก็นั่งกันเองแค่ 2 คน ระหว่างหลวงพ่อกับคุณยาย แต่ถ้ามีสมาชิกรวมเพิ่มก็นั่งกันหลายคน แล้วคนก็มาปฏิบัติธรรมจนล้นเหมือนเดิม ต้องออกไปนั่งยองๆ หน้าประตูทางเข้าบ้านธรรมประสิทธิ์ ซึ่งเป็น

...ชุดประภายสร้างวัด...

ทางเดินสาธารณะของวัด ในสภาพเดียวกันกับบ้าน
กัลยาณมิตรหมายเลข 1 ถึงที่สุดแล้วจึงต้องย้ายออก
มาสร้างวัดพระธรรมกาย เมื่อสร้างวัดแล้วเหตุการณ์
ก็เป็นแบบเดิมอีก คือ ถ้าไม่มีใครมานั่งด้วยก็นั่งกัน
2 คน แต่ในที่สุดก็นั่งกันจนเต็มวัด

ความฝันบอกเหตุ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ว่า ความฝันของคนเราเกิดขึ้นได้เพราะเหตุ 4 ประการ คือ ธาตุวิปริต จิตนิวรณ์ เทพสังหรณ์ และบุพพนิมิต จากบุญและบาป บางครั้งเราไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่า ความฝันนั้นเกิดเพราะเหตุใดและหมายถึงอะไร การทำนายความฝันจึงเป็นวิธีหนึ่งซึ่งนิยมกระทำกัน ถ้าหากผู้ทำนายฝันนั้นเป็นผู้รู้แจ้งแทงตลอดในธรรม ย่อมสามารถทำนายได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ตรงไป ตามความเป็นจริง ยกตัวอย่างเช่น ครั้งที่พระเจ้า-

...ความฝันบอกเหตุ...

ปเสนทิโกศลทรงพระสุบิน (ฝัน) แปลกประหลาด ท่านได้เข้าหาผู้รู้ คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อ กราบทูลให้พระองค์ทำนายความฝันให้ ซึ่งพระองค์ ก็ทรงอนุเคราะห์ให้ตามปรารถนา

ในช่วงที่เป็นนักศึกษาและเรียนธรรมะอยู่กับคุณยาย หลวงพ่อเคยมีความฝันแปลกประหลาดที่ยังจำติดตาได้จนถึงทุกวันนี้ ตามปกติเมื่อหลับแล้ว หลวงพ่อมักจะไม่ฝัน แต่วันหนึ่ง หลังจากนั่งสมาธิเสร็จแล้วเข้านอน หลวงพ่อฝันไปว่าเห็นถนนเส้นหนึ่ง ซึ่งยาวไกลมาก ไม่รู้ว่าสิ้นสุดที่ไหน ปลายถนนอันไกลลิบนั้นมีความสว่างเจิดจ้าปรากฏอยู่ แล้วหลวงพ่อก็เห็นพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำมายืนลอย ๆ อยู่ด้านซ้ายมือ ท่านเรียกชื่อเดิมสมัยเป็นคฤหัสถ์ ของหลวงพ่อกับแล้วบอกให้เดินไปบนถนน หลวงพ่อจึง

...ความฝันบอกเหตุ...

ออกเดินตามที่ท่านสั่ง แล้วก็พบว่าถนนสายนั้นเต็มไปด้วยเศษแก้วแตกปูเรียงแน่นไปหมดตลอดทั้งสาย หลวงปู่กำชับให้หลวงพ่อดำเนินไปเรื่อยๆ ด้วยความเคารพเทิดทูนที่มีต่อท่าน หลวงพ่อจึงก้าวเดินออกไปด้วยเท้าเปล่า รู้สึกราวกับว่าเดินไปบนลูกรังซึ่งมีคมกดเข้าไปในฝ่าเท้า แต่ไม่สามารถทิ่มตำทะลุผิวหนังเข้าไปได้ หลวงปู่คอยให้กำลังใจหลวงพ่อยู่ข้างๆ บอกว่าให้เดินไปเรื่อยๆ หลวงพ่อจำต้องเดินกระย่องกระแหยงไปจนถึงปลายทาง

เมื่อเดินไปจนสุดทางแล้ว หลวงพ่อได้พบกับชายหาดที่ลาดลงสู่ทะเลกว้างใหญ่มองไม่เห็นฝั่ง หลวงปู่สั่งให้เดินต่อไปอีก หลวงพ่อจึงเดินฝ่าชายหาดอันร้อนระอุจนไปถึงริมทะเล เมื่อก้าวลงไปใต้น้ำปรากฏว่าเท้าไม่จมลงไป แต่สามารถเดินอยู่บนผิวน้ำได้

...ความฝันบอกเหตุ...

หลวงพ่ोजึงเดินต่อไปโดยมีหลวงปู่เดินลอยๆ อยู่เคียงข้าง คอยกำชับให้มุ่งหน้าเดินต่อไปเรื่อยๆ หลวงพ่อเดินไปไกลจนถึงที่แห่งหนึ่งกลางทะเลหลวงปู่บอกหลวงพ่่ว่า “ตรงนี้เป็นกลางทะเล หยุดอยู่ตรงนี้ แล้วปักหลักลงไป” หลวงพ่อฟังแล้วก็นึกในใจว่าจะเอาหลักมาจากไหน พอนึกว่าจะปักหลักก็มีเสาใหญ่มาจากไหนไม่ทราบปักลงไปจนถึงก้นทะเลลึก ในผืนน้ำท่านบอกหลวงพ่ວ່านี้เป็นศูนย์กลางของทะเล และบอกให้ปักหลักหลายๆ อันหลวงพ่อก็ไม่ขัดคำสั่ง แล้วหลักก็เกิดขึ้นตามมาอีกมากมาย ท่านเรียกชื่อเดิมของหลวงพ่่อีก แล้วบอกว่าให้คอยอยู่ตรงนี้ จากนั้นท่านก็เดินบนผิวน้ำออกไปไกลจรดขอบฟ้า ไม่นานนักหลวงพ่อก็ได้ยินเสียงท่านประกาศก้องให้สัตว์ในน้ำมารวมกัน “มาที่เสาหลัก

อย่าไปตรงโน้นเพราะเป็นทางของมาร” (ในฝันหลวงปู่ไม่ได้ใช้คำว่า “มาร” แต่ท่านใช้อีกคำที่เป็นภาษาของท่าน) นำอัศจรรย์ว่าหลวงปู่อยู่ไกลสุดขอบฟ้า แต่เสียงของท่านก้องมาจนถึงจุดที่หลวงพ่อยืนอยู่ได้ ว่าแล้วท่านก็หายไป เหลือเพียงสัตว์น้ำจำนวนมหาศาลที่แหกกันมาอย่างโกลาหล ทั้งปลาเล็ก ปลาใหญ่ และสัตว์น้ำนานาชนิด เมื่อมาถึงเสาหลักแล้วจึงกลายร่างเป็นมนุษย์ มีอยู่บางตัวเท่านั้นที่มาถึงแล้วว่ายกลับไป ในสภาพที่เป็นปลาเหมือนเดิม ฝันถึงตรงนี้แล้วหลวงพ่อก็ตื่นขึ้นทันที

เมื่อตื่นขึ้นแล้ว หลวงปู่ไม่ค่อยเข้าใจนักว่าความฝันนี้หมายถึงอะไร จึงตัดสินใจว่าต้องไปกราบขอคำปรึกษาจากท่านผู้รู้ ซึ่งมีเพียงคุณยายเท่านั้นที่หลวงปู่คุ้นเคยมากที่สุด เมื่อไปพบคุณยายแล้ว

...ความฝันบอกเหตุ...

หลวงพ่อก็ได้เล่าความฝันให้ท่านฟัง พอเล่าจบ คุณยายจึงหลับตาทำสมาธิทันทีโดยไม่ได้ว่ากล่าวหรือตำหนิว่าเป็นเรื่องไร้สาระแต่อย่างใด คราวนี้ท่านนั่งหลับตานานกว่าทุกครั้ง ถ้าเป็นฝันอื่น ๆ ท่านจะหลับตาประมาณ 5 นาที แต่ครั้งนี้ท่านทำสมาธินานเป็นพิเศษประมาณ 10 นาที จากนั้นจึงพูดทั้ง ๆ ที่หลับตาราวกับกำลังมองเห็นอะไรอยู่ภายในว่า “ต่อไปคุณจะต้องไปปักหลักสอนธรรมะ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ คุณต้องไปปักหลักสอนธรรมะในอนาคต เส้นทางที่คุณจะเดินทางไปเพื่อทำให้เกิดขึ้นก็จะเต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย แต่คุณจะเดินไปได้เพราะมีหลวงพ่อดีดปากน้ำดูแลอยู่ จนกระทั่งหมดอุปสรรคที่เป็นของแหลมคมคอยทิ่มตำ ซึ่งดำ้อย่างไรก็ไม่เข้า คุณจะต้องเดินทางต่อไป ที่คุณเดินไปบนผิวน้ำ เพราะน้ำคือกาม ปกติแล้วชาวโลกทั่วไปจะติดกาม มักจะครองเรือนกัน ทุกคนลงน้ำแล้วจะจม ส่วนคุณ

...ความฝันบอกเหตุ...

จะไม่ได้ครองเรือนเพราะเดินอยู่บนผิวน้ำโดยมี
หลวงพ่อวัดปากน้ำ คอยประคับประคองไปจนกระทั่ง
ถึงกลางทะเล คือสถานที่แห่งการเผยแผ่พระพุทธ
ศาสนาวิชาธรรมกาย หลักที่ปักลงไปคือการสร้าง
สถานที่ขึ้นมา ถึงจะมีอุปสรรคอย่างไรก็จะสำเร็จ
หลักที่ปักลงไปกลางทะเลนั้นปักอย่างมั่นคง เป็น
ทะเลแห่งความรู้ ปักไปถึงกันทะเล แปลว่าคุณจะ
เข้าถึงและแทงตลอดในธรรมคือวิชาธรรมกาย
แล้วหลวงพ่อวัดปากน้ำก็จะช่วยตามมนุษย์ผู้มีบุญ
แต่ยังมีกิเลสอยู่ เปรียบได้กับสัตว์น้ำทั้งหลายที่
ตกอยู่ในห่วงแห่งกามอย่างชาวโลก ให้มาที่เสาหลัก
คือสถานที่เผยแผ่ธรรมที่คุณสร้างขึ้น ปลาที่กลายเป็น
มนุษย์ หมายความว่าคนเหล่านั้นเมื่อมาถึงแล้ว
จะมีจิตใจสูงขึ้น พ้นจากความรู้สึกทั่วไปแบบชาวโลก
จะมีอีกส่วนหนึ่งที่มาถึงแล้วก็ผ่านไป คือกลับไปอยู่
ในห่วงกามเหมือนเดิม”

...ความฝันบอกเหตุ...

ประมาณหนึ่งปีถัดมา หลังจากที่หลวงพ่อดูฝันว่าได้ปักหลักลงกลางทะเลแล้ว มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อก็ฝันแปลกประหลาดอีกครั้ง ค่ะวันนั้นหลวงพ่อก็หลับอยู่ในอุ้งแห่งทะเลบุญตามคำสอนของคุณยาย พอถึงเวลาใกล้รุ่งก็ได้ฝันว่าเข้าไปอยู่ในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ภายในบ้านมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่คล้ายพระประธานในโบสถ์ ท่านเรียกชื่อเดิมของหลวงพ่อก่อน แล้วบอกให้ไปยืนรอที่หน้าต่างเพื่อดูอะไรบางอย่าง หลวงพ่อทำตามที่ท่านบอก เมื่อไปถึงแล้วจึงแหงนมองท้องฟ้าภายนอกหน้าต่าง ปรากฏว่ามีดวงดาวทั้งขนาดเล็กและใหญ่มารวมตัวกันอยู่เต็มท้องฟ้า พระพุทธรูปได้กล่าวขึ้นว่า ให้ไปเอาขันมาหนึ่งใบ พอหลวงพ่อดันหลังกลับไปก็ปรากฏว่ามีขันขนาดใหญ่กว่าบาตรพระใบหนึ่งเกิดขึ้นในมือหลวงพ่อก็จึงนำขันใบนั้นไปวางไว้บนโต๊ะด้านหน้าของพระพุทธรูป พระพุทธรูปบอกอีกว่า ให้ไปเชิญ

...ความฝันบอกเหตุ...

ดวงดาวบนท้องฟ้าลงมาอยู่ในชั้น หลวงพ่อก็รับคำ แล้วปฏิบัติตาม โดยเดินกลับไปที่บ้านหน้าต่าง แล้วกล่าวเชื้อเชิญดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้าให้ลงมาอยู่ในชั้น จากนั้นเหล่าดวงดาวที่แน่นขนัดอยู่บนท้องฟ้าก็ลอยผ่านเข้ามาทางหน้าต่างแล้วพากันลงมาอยู่ในชั้น เมื่อมาถึงแล้ว ต่างกลายสภาพเป็นพระบรมสารีริกธาตุ ต่อหน้าพระพุทธรูปองค์นั้น มีเพียงบางดวงเท่านั้นที่เข้ามาแล้วลอยกลับออกไป หลวงพ่อมองตามว่าลอยไปที่ใด ก็เห็นว่าลอยผ่านหน้าต่างออกไปจนถึงถนน แล้วตกลงไปในแอ่งน้ำข้างถนนนั้น เมื่อตกลงไป แล้วกลับกลายเป็นกุ้ง หอย ปู ปลา เห็นดังนี้แล้ว จึงหันกลับมามองในชั้นอีกครั้ง ปรากฏว่าดวงดาวที่เปลี่ยนเป็นพระบรมสารีริกธาตุได้กลายสภาพเป็นพระของขวัญทั้งหมด หลวงพ่อรู้สึกอัศจรรย์ใจแล้ว พลันตื่นขึ้น ในวันนั้นจึงรีบไปหาคุณยายเหมือนอย่างเคย

...ความฝันบอกเหตุ...

เมื่อพบคุณยายแล้วหลวงพ่อก็กราบเรียนท่านถึงความฝัน ท่านรับฟังหลวงพ่อกับความสงบนิ่งเป็นปกติ แล้วนั่งหลับตานานเกือบ 10 นาที สักพักท่านก็พูดขึ้นทั้งๆ ที่หลับตาอยู่ว่า “ดาวบนท้องฟ้า หมายถึง ผู้มีบุญ มีบารมี มีลาภ ยศ สรรเสริญ เป็นคนที่มีบุญ มีวาสนา จากนานาชาติ จะเดินทางมายังบ้านหลังใหญ่ ซึ่งหมายถึงสถานที่ปฏิบัติธรรมขนาดใหญ่ที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต ส่วนพระพุทธรูปที่พูดได้ ก็คือพระธรรมกายภายในตัว ผู้มีบุญที่เปรียบได้กับดวงดาว เมื่อลอยมาอยู่ในชั้นแล้วแปรสภาพเป็นพระบรมสารีริกธาตุ หมายถึงเขาเหล่านั้นจะได้บรรลุธรรมด้วยการทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ดาวบางดวงที่ลอยกลับออกไป ก็คือ

...ความฝันบอกเหตุ...

คนที่มาถึงสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งนี้แล้วจากไป เพื่อคลุกคลีอยู่กับชีวิตทางโลก โดยตกลงไปในแอ่งน้ำ ซึ่งหมายถึงกาม คือการแสวงหาในเรื่องของทรัพย์ และเสพสุขตามอย่างชาวโลกทั่วไป ทำให้จิตใจตกต่ำ ลงกว่าเดิม เปรียบได้กับสัตว์เลื้อยอย่างงู หอย ปู ปลา ส่วนการที่พระบรมสารีริกธาตุในชั้นเปลี่ยนเป็น พระของขวัญนั้นหมายความว่า ในเบื้องต้น ผู้มีบุญ ที่มาถึงจะเข้าใจคำสอนเพื่อการบรรลุมรรคผลก่อน ต่อมาเมื่ออยู่นานวันเข้าก็จะเข้าใจเรื่องการปราบมาร ด้วยวิชชาธรรมกายเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เรื่องทั้งหมดจะยังไม่เกิดขึ้นในเวลานี้ แต่จะเกิดขึ้น ในอนาคต”

...ความฝันบอกเหตุ...

มาถึงทุกวันนี้แล้ว หลวงพ่อรู้สึกอัศจรรย์ใจ ในคำทำนายฝันของคุณยาย เพราะท่านเป็นผู้ไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ หมดสิทธิ์ที่จะอ่านหนังสือทำนายความฝันเหมือนคนอื่น ๆ คำทำนายของท่านแม่นยำมาก เพราะก่อนบวชนั้น หลวงพ่อเรียนธรรมะอย่างมีความสุข แต่เมื่อบวชแล้วก็ต้องเผชิญกับมาร คืออุปสรรคมากมายหลากหลายรูปแบบ ได้แต่คิดว่า ขนาดพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังต้องพจญมาร เราเป็นศิษย์ของพระองค์ก็ต้องโดนเบียดเบียนบ้างเป็นธรรมดา เมื่อสร้างวัดพระธรรมกายได้แล้ว ก็มีศิษยานุศิษย์จำนวนมาก จากทุกสารทิศ ทั้งภายในและต่างประเทศ มาร่วมประพฤติปฏิบัติธรรมกัน ทุกคนล้วนมีโอกาสในการสั่งสมบุญบารมี ยิ่ง ๆ ขึ้นไป จะมีอยู่บ้างที่ศึกษาในระดับหนึ่งแล้วเกิด

...ความฝันของกษัตริย์...

เปลี่ยนใจ ได้ละทิ้งหนทางการสร้างบารมี กลับไปใช้
ชีวิตทางโลกเหมือนคนทั่วไปอย่างเดิม อย่างไรก็ตาม
การทำนายฝันของคุณยายในครั้งนั้น ทำให้หลวงพ่อบ
ได้เตรียมตัวเตรียมใจแล้วว่า จะต้องมาสร้างวัดใหม่
เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชชาธรรมกายต่อไป
โดยต้องเหน็ดเหนื่อยฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ

หาที่ในที่

เมื่อแรกเริ่มสร้างวัดนั้นคุณยายมีอายุ 61 ปี ถ้าเป็นคนทางโลกก็คงปลดเกษียณกันแล้ว แต่คุณยายเพิ่งเริ่มงานคือการสร้างวัด โดยสร้างเป็น “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ก่อน แล้วจึงพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งคุณยายทุ่มเททำทุกอย่าง ทั้งหาที่ดิน หาทีมงาน และหาทุนสร้างวัด

...หาที่ในที่...

เริ่มตั้งแต่การหาที่ดิน คุณยายไม่ได้ออกเดินทางตระเวนหาอย่างทั่วๆ ไป ท่าน “หาที่ในที่” โดยใช้อำนาจจากธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อตามผู้ที่เป็นเจ้าของบุญให้กลับมาร่วมบุญกันอีก ท่านตามหาเจ้าของบุญด้วยการนั่งหลับตาทำสมาธิเพียงอย่างเดียว หลวงพ่อไม่เห็นท่านทำอย่างอื่น ไม่ต้องใช้สื่อ ไม่ต้องโฆษณา หลับตาทำสมาธิแล้วก็มีคนมาร่วมบุญกับท่าน

การหาที่ในที่ หาที่มโนในที่ และหาทุนในที่ หมายถึงการ “นั่งเข้าที่” หรือ “นั่งสมาธิ” ทำให้หยุดนิ่งจนมีอำนาจเพียงพอที่จะทำให้สมปรารถนา เมื่อคุณยายได้ที่ดินแล้วท่านก็หาทุนรอนต่อ และหาที่มงานด้วยการตามลูกหลานของท่านที่ได้เคยสร้างบุญบารมีร่วมกันมาในภพชาติก่อนๆ ไม่ว่าจะเป็น

กระจัดกระจายไปอยู่ที่ใดก็ตามให้กลับมาร่วมสร้าง
บุญกันอีก

ตอนที่เริ่มหาที่ดินสร้างวัดนั้น หลวงพ่อเพ่ง
บวชได้เพียงวันเดียว หลวงพ่อวาดฝันกลางอากาศ
เอาไว้ว่าต้องมีที่ดินสัก 200 ไร่ แต่ไม่ทราบว่าจะหาได้
จากที่ไหน จึงได้แต่บอกกับคุณยาย ท่านถามหลวงพ่อ
ในขณะที่นั่งปฏิบัติธรรมด้วยกันว่า “ท่านจะเอาที่
แบบไหนล่ะ” คุณยายบริหารจัดการให้หลวงพ่อเพราะ
ท่านทราบดีว่ายังงៃหลวงพ่อก็อยู่ที่เดิมไม่ได้ เพราะ
ความคิดอ่านไม่ค่อยเหมือนคนอื่น ควรที่จะย้ายไปอยู่
อีกที่หนึ่ง หลวงพ่อพิจารณาคำพูดของคุณยายแล้วก็
พบว่าสิ่งที่ท่านพูดนั้นเป็นความจริง เราคิดไม่ค่อย
เหมือนคนทั่วไป แล้วคุณยายก็รู้เสียด้วย คงจะดี
เหมือนกันหากเราทำตามคำแนะนำของคุณยาย

คิดได้ดังนี้แล้วหลวงพ่อก็บอกลักษณะของที่ดินสำหรับสร้างวัดอย่างที่คุณพ่อชอบ “ยาย... เอาที่ดินนั้นะ เจ็บป่วยก็ไปโรงพยาบาลง่าย ไปมาสะดวกแล้วก็ฟรี” ท่านรับคำอย่างสั้นๆ ง่ายๆ ว่า “ค่ะ” ท่านพูดอยู่คำเดียวแล้วก็นั่งหลับตาทำสมาธิเพื่อหาที่ในที โดยนั่งเื่องๆ เื่องๆ ห่างจากหลวงพ่อสักประมาณ 2 เมตร แล้วหลวงพ่อก็คอยสังเกตว่าท่านจะไปหาที่ได้อย่างไร

วิธีหาของคุณยายคือนั่งหลับตา พอถึงวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2512 หลังจากหลวงพ่อบวชได้ 2 เดือน หม่อมคณะของเราก็ได้ที่ดินสมดังปรารถนา โดยคุณถวิล วัตรางกุล (ต่อมาเป็น อุบาสิกาแม่ชีถวิล วัตรางกุล) เป็นผู้แนะนำที่ดินแปลงนี้ให้ เพราะท่านรู้จักคุ้นเคยกับคุณวราณี สุนทรเวช ซึ่งเป็นลูกสาวของ

คุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี เศรษฐินี ซึ่งมีที่ดินจำนวนมาก คุณถวิลทราบว่าคุณหญิงประหยัดมีที่ดินแปลงหนึ่งอยู่แถวรังสิต มีเนื้อที่พอจะสร้างวัดได้ จึงนำเรื่องมาราบเรียนคุณยาย พร้อมกับนัดหมายว่าจะไปพบท่านเพื่อขอซื้อที่แปลงนี้

เมื่อถึงวันนัดหมาย ตัวแทนของหมู่คณะเรา ซึ่งนำโดยคุณถวิล วัตรางกูร และหลวงพ่อดัตตชีโว (ขณะนั้นยังไม่ได้บวช) ได้เดินทางไปยังบ้านของคุณหญิงประหยัดเพื่อขอซื้อที่ อันที่จริงตั้งใจว่าจะขอรับบริจาคที่ผืนนี้ แต่ถ้าท่านไม่ให้ก็จะขอซื้อแทน ซึ่งเราไม่ทราบมาก่อนเลยว่าเป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิงประหยัดพอดี เมื่อไปถึงท่านก็ยิ้มให้ เพราะนึกว่ามางานวันเกิด ท่านถามพวกเราว่าทำไม ก็ตอบไปว่าเห็นท่านมีที่ดินอยู่แปลงหนึ่ง เลขรังสิตไป

ไม่มากนัก จึงอยากจะขอซื้อเพื่อสร้างวัด พุดดังนี้แล้ว
ทั้งคุณหญิงประหยัดและอาจารย์วรณิกก็นั่งนิ่งเงียบไป
พักหนึ่ง แต่สำหรับหมู่คณะของเราแล้วช่างเป็นเวลา
อันยาวนาน เพราะไม่รู้ว่าท่านจะตอบปฏิเสธหรือ
ตกลง หรือว่าจะไล่เราออกจากบ้านก็ไม่อาจทราบได้
ในที่สุดท่านก็เอ่ยปากบอกว่า “ไม่ขาย” ทำให้ทุกคน
หัวใจแทบสลาย เพราะระดับคบหาคืออย่างท่านบอกว่า
ไม่ขายแล้วเราจะทำอะไรกันต่อไป คุณหญิงยิ้ม
แล้วพูดต่อว่า “ฉันจะยกให้ฟรี” วันนั้นที่ทีมงานของเรา
กลับมาเล่าให้ฟังว่า หัวใจเต้นระรัวเมื่อเจ้าของที่เปรย
ว่าฉันไม่ขายแต่ฉันจะยกให้ ความปิติยินดีก็บังเกิดขึ้น
แก่หมู่คณะของเรา และเมื่อหลวงพ่อดูที่ดินเป็น
ครั้งแรก ก็เป็นการเห็นพร้อมๆ กันกับท่านเจ้าของ
ที่ดินซึ่งเดินทางมาพร้อมกับหลวงพ่อก็อีกเล่าว่า
ถวายเป็นผืนแผ่นดินที่ตัวท่านเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

...ชาติในที...

เพราะท่านมีที่ดินมากมาย เมื่อมาถึงแล้วท่านก็ถามกับนายกองนาว่า “ที่ฉันอยู่ตรงไหน” เพราะมีที่ดินหลายแห่งจนไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงไหนแน่ นายกองนาก็พาท่านมาดูว่าที่ของท่านอยู่ตรงนี้ เป็นผืนที่ดิน 200 ไร่ เมื่อคุณหญิงได้ทำพิธีถวายที่ดินแล้ว เราจึงได้เริ่มลงมือสร้างวัดกัน แต่เนื่องจากที่ดินถูกเวนคืนไป 4 ไร่ จึงเหลือเพียง 196 ไร่ ซึ่งติดน้ำทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ทั้งฝั่งคลองสาม และคลองแอล ต่อมาภายหลังจึงมีน้ำบาดาลและน้ำประปาเข้าถึง

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้หลวงพ่อกับหม่อมคุณหญิงในความสามารถของคุณยาย ไม่ทราบที่ท่านทำได้อย่างไร วันหลังหลวงพ่อก็คงมาถามท่านว่า “ยาย... ยายทำไงนะ” ท่านตอบว่า “ยายก็ทำเฉยๆ นิ่งนิ่งๆ เฉยๆ แล้วยายก็ดูว่าใครเป็นเจ้าของบุญ” หลวงพ่อชอบใจวิธีของท่านมาก เพียงแค่นิ่งเฉยๆ แล้วตรวจดูว่าใคร

เป็นเจ้าของบุญ รู้สึกอยากทำเป็นบ้าง คุณยายเฉลยว่า เวลาจะสร้างวัดท่านก็ใช้วิธี “ดูเฉยๆ ดูไปเรื่อย ๆ เอามนุษย์ทั้งหลายมารวมกัน แล้วก็ตั้งผังลงไป ยายทำจนชำนาญแล้ว” แสดงว่าคุณยายชำนาญในการหาผู้มีบุญมาก แล้วท่านก็ตั้งผังเหมือนการเซตโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยทำทั้งวันทั้งคืนให้แน่นหนา นี่เป็นส่วนหนึ่งซึ่งถือเป็นผลงานของคุณยายโดยแท้

หลวงพ่อบรรเทาใจมากที่คุณยายสามารถสร้างวัดพระธรรมกายได้ใหญ่โตถึงเพียงนี้ โดยเริ่มต้นจากไม่มีอะไรเลย และท่านเองก็อ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้ รู้สึกทึ่งว่าทำไมท่านจึงกล้าคิดกล้าทำ แต่ในความจริงแล้วท่านไม่ต้องใช้ความกล้าอะไรเลย เพียงแต่นิ่งๆ เงียบๆ เฉยๆ แค่นั้น หลวงพ่อว่าจะเอาอย่างไรแล้วก็หลับตาเท่านั้นเอง

หลับตาสร้างวัด

แต่เดิมตอนที่เริ่มสร้างวัดนั้น หลวงพ่อและหมู่คณะวางแผนกันว่า วัดของเราจะมีพระภิกษุประจำอยู่เพียงแค่ 21 รูป เท่านั้น เราจึงออกแบบให้พื้นที่ภายในวัดส่วนใหญ่เป็นสระน้ำ สาเหตุประการแรกคือเพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายในการซื้อดินมาถมที่ ประการที่สองซึ่งสำคัญกว่าคือ เพื่อสร้างความสงบวิเวกให้กับพระภิกษุซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก คิดดังนี้แล้วจึง

สร้างกุฏิให้กระจัดกระจายอยู่ในพื้นที่อันร่มรื่น เพื่อประโยชน์ในการหลับตาทำสมาธิเป็นหลัก ในตอนนั้น เราคิดกันเพียงเท่านี้ ไม่ได้คิดว่าจะรองรับพระภิกษุจำนวนมากเลย

เมื่อเราได้รับถวายที่ดินมาแล้วก็เดินหน้าสร้างวัดทันที โดยอาศัยเงินจากญาติโยมที่มาร่วมบุญกับคุณยายมาเป็นค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างต่างๆ เป็นหลัก คุณยายได้เมตตาตามผู้เป็นเจ้าของบุญให้เสมอมา เช่น ถ้าเราต้องการใช้เงินเพื่อขุดคูน้ำ หลวงพ่อทตตชีโวซึ่งในขณะนั้นเป็นอุบาสกที่นำทีมงานผู้รับผิดชอบหน้าที่นี้ก็จะมาบอกคุณยายว่า “คุณยายครับ พรุ่งนี้เขาจะมาเก็บเงินแล้ว” คุณยายก็หาทุนทรัพย์ให้ใช้จ่ายวันต่อวันโดยไม่ออกไปไหน ท่านนั่งหาอยู่กับที่ ตรงที่นั่งที่นอนของท่าน ส่วน

หลวงพ่ซึ่งในขณะนั้นบวชเป็นพระอยู่รูปเดียวของ
หมู่คณะก็นั่งฟังเสาท้วนแล้วปฏิบัติธรรมตาม
ไปด้วย โดยคุณยายจะนั่งสมาธิอยู่เื่อง ๆ กับหลวงพ่

ในตอนนั้นคุณยายมีถุงกระตาสน้ำตาลใบ
หนึ่ง ซึ่งเป็นถุงบรรจุผลไม้ที่มีผู้นำมาถวาย ท่านเก็บ
ถุงใบนี้มาทำความสะอาดแล้วบอกว่า “เดี๋ยวยายจะ
เอาถุงใบนี้ใส่เงินล้านสร้างวัด” ทั้งนี้เริ่มต้นจาก
เงินจำนวน 3,200 บาท นับเป็นเรื่องที่น่าทึ่งและ
น่าอัศจรรย์ใจมากเพราะคุณยายใช้ถุงกระตาสใบนี้
ใส่เงินที่มีผู้นำมาถวายมาโดยตลอด พอำเงินออกมา
ใช้สร้างวัดจนถุงแฟบ ไม่นานก็จะมีผู้นำปัจจัยมา
ถวายอีก ถุงก็พองขึ้น แล้วก็ำออกไปใช้จ่ายอีก ผู้ที่
ทำให้ถุงกระตาสใบนี้แฟบก็คือหลวงพ่ทตชีโว
ท่านมาเบิกเงินไปใช้จ่ายในการก่อสร้างอยู่เรื่อย ๆ

...ทลัษตาสร้างวัด...

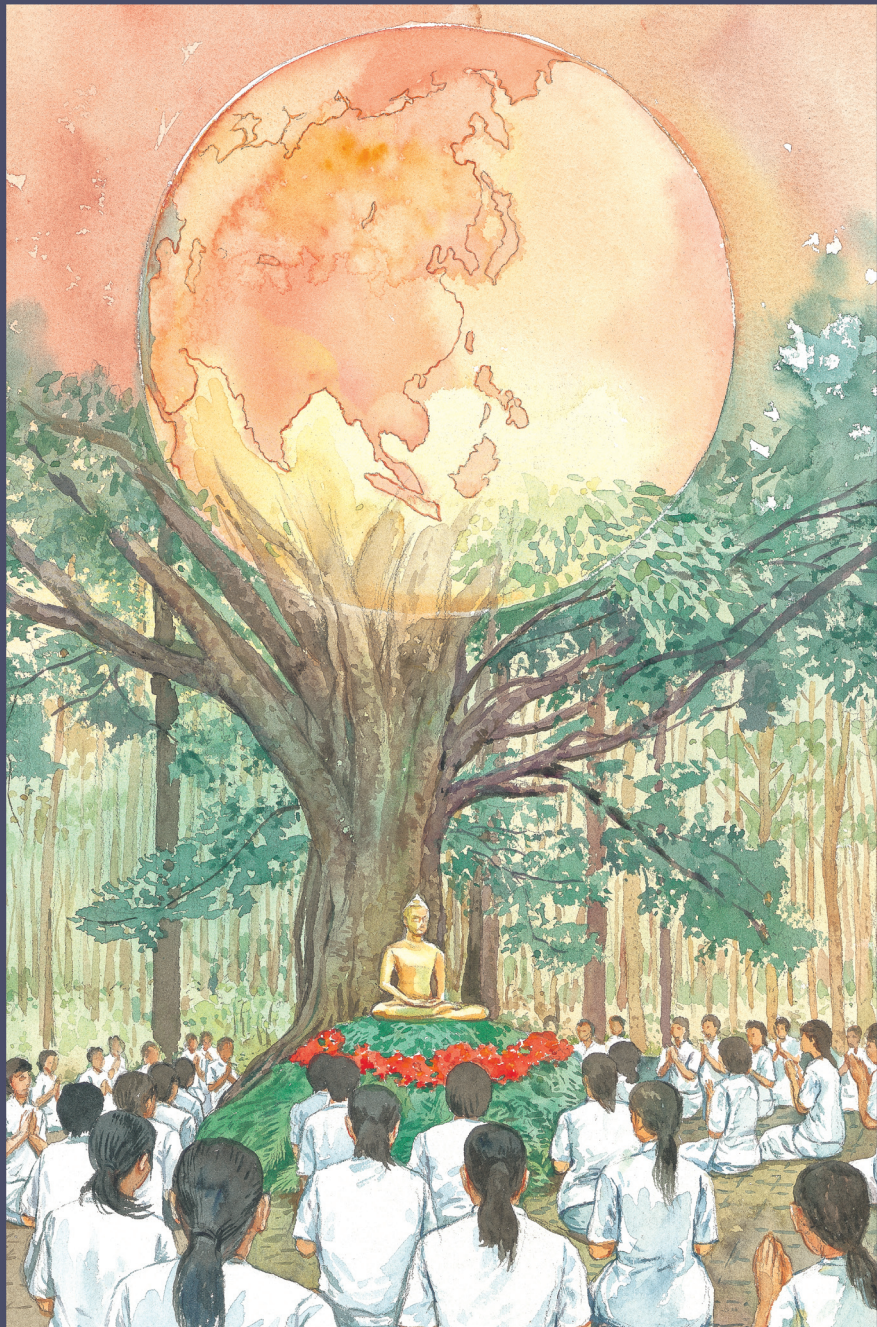
พอจ่ายเงินแล้วลุงก็แฟบลง ทุกครั้งที่ท่านมาบอก
คุณยาย คุณยายจะรับว่า “ค่ะ” แล้วก็นั่งทลัษตา
สักระยะลุงก็พองขึ้นมาอีก เป็นอย่างนี้เรื่อยมา
หลวงพ่อกถามคุณยายว่าทำอะไรลุงที่แฟบแล้วจึง
พองได้อีกเรื่อย ๆ คุณยายบอกว่าต้อง “ตั้งธาดู
ดิ่งดูต” จึงถามท่านอีกว่า “มันเป็นอย่างไรละยาย”
ท่านเฉลยว่า “ให้ทำใจใสๆ เดี่ยวสมบัติใหญ่จะ
ไหลมา ทำใจใสๆ หยุดนึ่งไป แล้วก็ทำบ้านให้สะอาด
อย่าให้มีหยากเยื่อ หยากไย เดี่ยวสมบัติมันไปติด
ที่หยากไยกับฝุ่นละออง” ไม่น่าเชื่อว่านี่คือวิธีการ
ที่คุณยายใช้เรียกทรัพย์มาสร้างวัดพระธรรมกาย

ตามลูกหลาน

สมัยก่อนหลวงพ่อมักบอกกับคุณยายว่า “ยาย... ตามคนมีบุญมาเยอะๆ เอาทุกอย่างนะ เพราะเราไม่มีปัจจัย เอาคน เอางาน เอาปัจจัยนะ ยาย” คุณยายก็รับว่า “ค่ะ” แล้วก็นั่งหลับตาทำสมาธิ ไม่เห็นท่านออกจากบ้านไปหาเงินหรือชวนคนที่ไหน ท่านนั่งนิ่งๆ เฉยๆ อยู่ในบ้าน แล้วคนก็มากันมากมาย

วันหนึ่งหลวงพ่อบำเพ็ญเรื่องชวนคุณยายคุยว่า “ยาย... ตอนสร้างวัดเนี่ย กลางคืนยายทำอะไรบ้าง” ท่านตอบว่า “ยายก็ทำวิชาไปเหมือนสมัยที่ยายอยู่กับหลวงพ่อด้านน้ำ แล้วยายก็เข้าที่ (ท่านชอบใช้คำว่าเข้าที่ ซึ่งหมายถึงการเจริญสมาธิภาวนา) ไปตามผู้มีบุญมาสร้างวัดกัน ไม่ว่าเขาจะอยู่ส่วนไหนของโลก ยายก็ไปตามมาจากทุกหนทุกแห่ง ยายตามทุกวันเลย” หมายความว่า คุณยายได้ตรวจดูในญาณทัศนะของท่านว่า มนุษย์ผู้ใดเคยสร้างบุญร่วมกันมาบ้าง เมื่อเห็นแล้วท่านก็ตามมาสร้างบุญร่วมกันอีก ใบหน้าของแต่ละคนจะปรากฏอยู่ในศูนย์กลางกายของท่าน ไม่ว่าจะมียี่สิบกี่คนก็ตาม จากนั้นจึงนำกายของทุกคนมาซ้อนรวมกันด้วยอำนาจของพระธรรมกายภายในตัวท่าน แม้มนุษย์มีจำนวนถึง

หกพันกว่าล้านคน ยังถือว่าไม่มากนัก เพราะคุณยายสามารถปาฏิหาริย์กายได้มากกว่านั้น ท่านเคยบอกว่า ถ้าปาฏิหาริย์กายได้น้อยจะสู้กับมารไม่ได้ ต้องปาฏิหาริย์กายให้ได้มากๆ หลวงพ่อจึงถามท่านว่า ต้องทำอะไร ท่านบอกว่าการสู้รบปรบมือกับพญามารนั้นเราจำเป็นต้องควบตีม ถึงจุดนี้ก็เป็นเรื่องอจินไตยที่อธิบายให้คนทั่วไปเข้าใจได้ยากแล้ว แต่ผู้ที่ศึกษาวิชชาธรรมกายจนเชี่ยวชาญจะสามารถเข้าใจได้ จึงขอสรุปไว้แต่เพียงเท่านี้ว่า เมื่อเทียบกับงานปราบมารแล้ว การทำวิชาเพื่อหาที่ หาทุน และหาคน มาร่วมกันสร้างวัดก็ยังไม่ยากเท่าใด เพราะขนาดคนที่อยู่ต่างประเทศ เป็นชาวต่างชาติ ต่างภาษา คุณยายยังไปหาถึงในฝัน แล้วส่งภาษาท้องถิ่นพูดคุยกับพวกเขาเหล่านั้นได้อีกด้วย

แท้จริงแล้วศิษยานุศิษย์และลูกหลาน
ของคุณยายทุกคนล้วนถูกตามกลับมาเพื่อสร้างบุญ
ร่วมกันทั้งนั้น หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่า “ยาย ๆ
ตามคนมานี้ยากไหม” คุณยายบอก “เราก็ต้องใช้บุญ
เสียบุญไปเยอะ แต่เสียเพื่อได้ก็เอา ได้คนมาสร้างบุญ
ก็ต้องใช้บุญ อย่างไรก็ตามอย่างไรก็เสียเพื่อได้” หากถามว่า
“เสียบุญ” เป็นอย่างไร เราต้องทำความเข้าใจก่อนว่า
เวลาที่เรามาเกิดเพื่อสร้างบารมีในโลกมนุษย์นั้น
มารได้กีดกันด้วยการทำให้เรากระจัดกระจายกัน
ออกไป ทั้งนี้เพื่อขัดขวางไม่ให้หมู่คณะสามารถรวม
ตัวกันเพื่อสร้างบุญบารมีได้โดยง่าย นับตั้งแต่สมัย
ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่
ท่านได้เพียรพยายามดึงลูกหลานของท่านให้กลับมา
สู่เส้นทางแห่งการสร้างบารมีอีกครั้งในชาตินี้ด้วย

บุญฤทธิ์ ส่วนพญามารก็พยายามทำให้ห่างเหิน
ออกไปด้วยการตรึงบุคคลเหล่านั้นเอาไว้ให้ติดอยู่กับ
รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ อันเป็นความ
เพลิดเพลนในทางโลก หลวงปู่และทีมงานทำวิชา
ของท่านจึงต้องออกแรงมากกว่าที่เขายึดเอาไว้ เพราะ
การที่ใครจะดึงเราไปทางไหนได้ก็จำเป็นที่จะต้องใช้
กำลังมากกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าออกแรงเท่ากันก็ยัง
ดึงมาไม่ได้ หรือถ้าออกแรงน้อยกว่าก็ดึงไม่สำเร็จ
จำเป็นต้องออกแรงมากกว่าเท่านั้น การสู้กับพญามาร
เป็นการสู้ด้วยบุญฤทธิ์ ลูกหลานและศิษยานุศิษย์
ส่วนมากไม่ทราบเรื่องนี้ รู้เพียงว่าอยู่ดี ๆ ก็มี
กัลยาณมิตรมาแนะนำหรืออยู่ดี ๆ ก็อยากเข้าวัดเพื่อ
ฟังธรรมและปฏิบัติธรรม การที่บุคคลมีความรู้สึก
โน้มไปในทางบุญกุศลนั้นก็เพราะหลวงปู่และ

คุณยายยอม “เสียบุญ” เพื่อดึงทุกคนกลับมาสู่เส้นทางธรรม เป็นบุญของท่านเองที่ได้สั่งสมเอาไว้ แต่เมื่อทุกคนสามารถกลับมาสร้างบุญบารมีร่วมกันได้อีก ท่านจะมีส่วนในบุญนี้ด้วย

ถ้าหากคุณยายขวนขวายน้อยหรือไม่ห่วงลูกศิษย์ เราก็คงไม่มีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่ที่จะเป็นประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนา และก่อให้เกิดสันติสุขที่แท้จริงแก่โลกใบนี้ คุณยายสามารถเอาตัวรอดได้แล้วตามลำพัง ท่านจะสบายกว่านี้ถ้าท่านคิดถึงแต่ตนเอง แต่ท่านเห็นว่าลูกหลานผู้เป็นศิษยานุศิษย์ของท่านที่ลงมาเกิดเพื่อสร้างบุญบารมีร่วมกันนั้นยังไม่ได้กลับเข้ามาสู่เส้นทางธรรม ท่านจึงอาศัยวิชาธรรมกายช่วยตามกลับมา นับตั้งแต่สมัยอยู่บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 ท่านบอกว่า

พญามารระเบิดหมู่คณะออกไปให้กระจัดกระจายไปเกิดอยู่ที่นั่นที่นี่แล้วก็เอาภูเขหรือแม่น้ำมาขวางกั้นให้อยู่คนละประเทศ เอาภาษา ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณีต่างๆ มาขวางไว้ให้แตกต่างกัน ตรึงทุกคนให้ติดอยู่กับเรื่องที่ไม่เป็นแก่นสารของชีวิต ทำให้รวมตัวกันไม่ได้

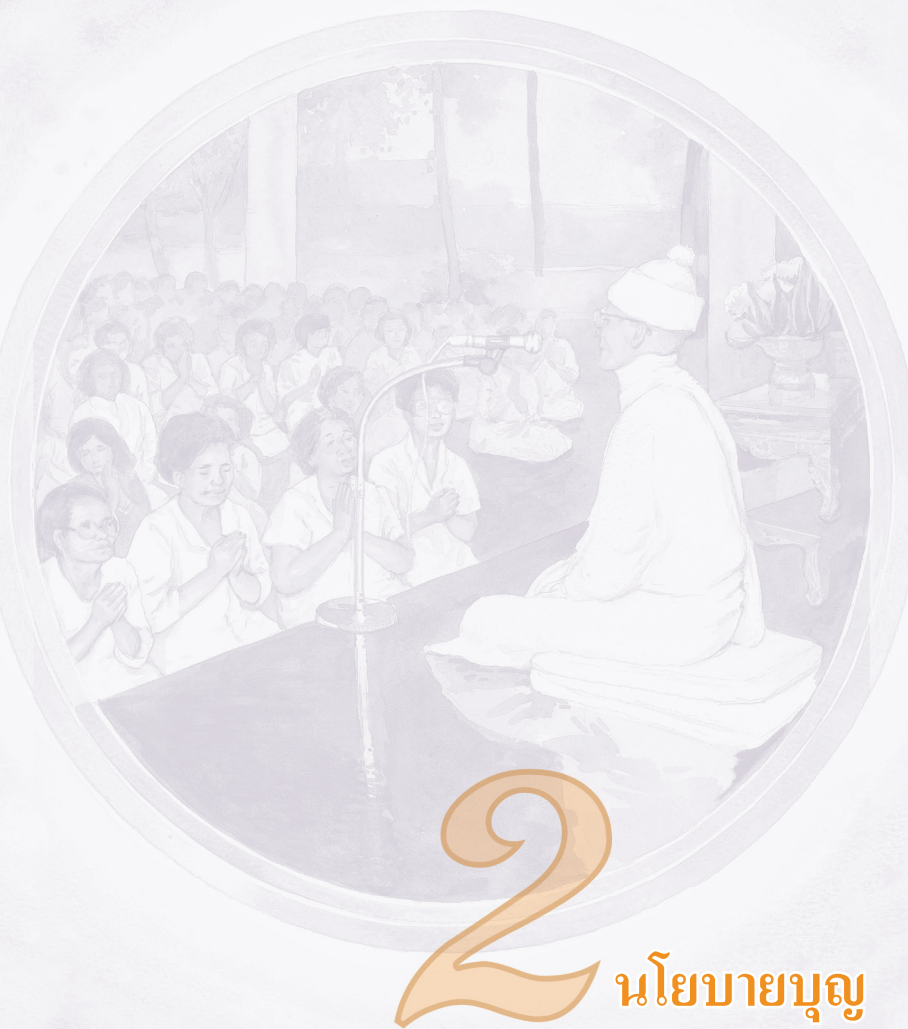
พญามารกลัวการรวมตัวกันของทหาร กองทัพธรรมที่มีใจหยุดนิ่งอย่างมั่นคง เพราะถ้าหากทุกคนสามารถหยุดใจนิ่งได้แล้ว ย่อมเข้าถึงที่พึ่งคือ พระรัตนตรัยภายใน ทำให้รู้เรื่องราวของตัวเองว่า ความเป็นมาอย่างไร และถ้านำคนที่หยุดใจจนเข้าถึง พระธรรมกายได้มารวมกัน ก็จะเป็นการรวมพลังเพื่อ ช่วยไขความลับอันยิ่งใหญ่ที่พญามารควบคุมบังคับ บัญชาไว้เป็น “ผังสำเร็จ” ได้ ผังนี้เป็นประดุจ

โปรแกรมชีวิตที่ควบคุมสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง
ทั้งหลายเอาไว้ โปรแกรมชีวิตนี้บังคับให้ทุกคนต้อง
เกิด แก่ เจ็บ ตาย และมีความทุกข์ทรมานตาม
กฎแห่งกรรม พญามารเกรงกลัวว่าจะมีผู้รู้มาแก้ผัง
สำเร็จนี้ได้ จึงพยายามระเบิดให้กองทัพนรกของผูู้
กระจัดกระจายไป แม้ช่วงเวลาที่มาเกิดจะไล่เลี่ยกัน
แต่พญามารก็ยื้อเอาไว้ให้บางคนเกิดช้าไป บางคน
เกิดเร็วไป เวลากลับมารวมตัวกันอายุจึงแตกต่างกัน
มาก ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย คุณกันไม่ค่อยรู้เรื่อง
ผู้สูงอายุจะสมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินเงินทอง แต่สังขาร
ไม่เอื้ออำนวย ส่วนผู้ที่ถูกยื้อให้มาเกิดภายหลังจะมี
ร่างกายแข็งแรงกว่า แต่ขาดแคลนเรื่องทรัพย์สิน
ทุกอย่างจึงไม่พร้อมเพรียงกัน ก่อให้เกิดอุปสรรคใน
การทำภารกิจเพื่อปราบพญามาร

ผู้มีบุญที่มาเกิดสร้างบารมีร่วมกับพระเดช
พระคุณหลวงปู่และคุณยายนั้นมีจำนวนไม่น้อย
นับได้หลายล้านคน แต่พญามารได้บดบังและตรึง
เขาเหล่านั้นเอาไว้ ทำให้มาไม่ถึงหมู่คณะ คุณยายจึง
ต้องทำหน้าที่ตามบุคคลเหล่านั้นกลับมาด้วยอานุภาพ
แห่งสมาธิซึ่งเป็นงานภายใน ส่วนภายนอกก็ต้อง
อาศัยศิษยานุศิษย์ที่มาถึงก่อนแล้วช่วยกันทำหน้าที่
แจ้งข่าวและชักชวนไปด้วยเพื่อให้ทุกคนกลับมาเร็ว
ขึ้น

gone In My Heart!

๒ นโยบายบุญ

ตั้งโรงงาน ○ สะอาด ประหยัด ชยัน ○ อย่าให้ยายบาป

...นโยบายบุญ...

ความจริงแล้วคุณยาย
ไม่ได้สร้างเพียงแค่วัดเท่านั้น
แต่ท่านได้ถวายเป็นความรู้เพื่อสร้างคนด้วย
นับตั้งแต่สร้างหลวงพ่อ
รวมไปถึงหลวงพ่อตัตตชีโว
หลวงพี่ที่เป็นพระเถรานุเถระภายในวัดทุกรูป
และหมู่คณะทุกคนที่ได้ใกล้ชิดท่าน...

ตั้งโรงทาน

คุณยายเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้าน
ธรรมปฏิบัติมาก แต่ท่านก็ชอบสร้างมหาทานบารมี
ด้วยการเลี้ยงพระและญาติโยมที่มาวัดด้วย นับตั้งแต่
เริ่มสร้างวัด ท่านได้กำหนดให้สร้างโรงครัวขึ้น
เพื่อปรุงอาหารเลี้ยงทุกคน ในเวลาเดียวกันท่านได้
ปลูกต้นมะละกอและกล้วยไว้สำหรับรับประทานด้วย
ถือเป็นการออกกำลังกายไปในตัว ทำให้ท่านเป็นคน
กระฉับกระเฉง เดินเหินคล่องแคล่ว และอายุยืน
ท่านจะออกไปต้อนรับแขกที่มาพบเพื่อสอนธรรมะ

...ตั้งโรงงาน...

บ้าง คุณบุญให้บ้าง พร้อมทั้งแก้ไขทุกข้อบกพร่องให้กับผู้ที่มาขอบารมีเหล่านั้น คุณยายจึงเป็นประจักษ์แก่สารพัดนึกหรือบุคคลอเนกประสงค์

คุณยายมุ่งมั่นในการตั้งโรงงานเพราะต้องการทำตามอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านตั้งโรงงานเล็กๆ แล้วเข้าไปช่วยงานครัวด้วยตนเอง แม้ท่านทำอาหารไม่เป็นแต่ท่านเข้าไปดูแลเรื่องความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อย ในการวางข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ท่านให้นโยบายเอาไว้ว่า ห้องครัวต้องสะอาดเอี่ยมเรียบร้อย เครื่องใช้สอยต้องวางเรียงพี่เรียงน้อง แม้แต่ฝาหม้อข้าวก็ต้องเรียงโป่ง ชี๊ กลาง นาง ก้อย ตามลำดับของขนาด เพื่อให้ดูมีระเบียบ หยิบใช้ง่าย เมื่อหายก็รู้ แลดูงามตา

...ตั้งโรงงาน...

คุณยายเริ่มเลี้ยงพระตั้งแต่รูปเดียวก่อน คือหลวงพ่อ แล้วจึงค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละรูป 2 รูป 3 รูป เพิ่มขึ้นเรื่อยมาจนเลี้ยงพระจำนวนมากมาได้ทุกวัน ไม่เคยขาด ท่านชักชวนลูกหลานเลี้ยงพระมาโดยตลอด เมื่อท่านละสังขารแล้วหลวงพ่อก็จึงเชิญชวนลูกหลานคุณยายได้ทำกันต่อไป การสร้าง “หอฉัน คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง” จึงถือเป็นการสานต่องานโรงงานของท่านด้วย ทั้งหมดนี้เริ่มต้นจากที่นาโล่งว่างแห่งแล้ง เดียวนี้ โรงงานของคุณยายเลี้ยงพระเนรมิตได้นับพันรูป ถ้าวรวมอุบาสก อุบาสิกา และสาธุชน ก็มากมายนับไม่ถ้วน

สะอาด ประหยัด ชัยัน

คุณยายให้ความสำคัญกับความสะอาดของสถานที่และสิ่งต่างๆ ภายในวัดเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ “ห้องน้ำ” ท่านอธิบายว่าห้องน้ำคือห้องรับแขก วัดจำเป็นต้องดูแลรักษาห้องน้ำให้สะอาดอยู่เสมอ เพื่อเป็นการต้อนรับและให้เกียรติแขกผู้มาเยือน คุณยายทำความสะอาดห้องน้ำโดยล้างคอก่านและขัดถูทุกซอกทุกมุมจนสะอาดเกลี้ยงเกลา นอกจากนี้ท่านยังแยกประเภทผ้าชีริ้วที่นำมาใช้งานอีกด้วย เช่น ผ้าผืนนี้สำหรับเช็ดเท้า

ผืนนี้สำหรับล้างคอห่าน ผ้าผืนนี้ถ้าเปียกจะต้องเช็ด
อย่างนี้ ถ้าแห้งต้องเช็ดอีกแบบ ส่วนรองเท้าที่ถอดไว้
ต้องจัดวางให้เป็นระเบียบ คุณยายสอนทุกคนไป
เรื่อย ๆ พร้อมกับทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

นอกจากความสะอาดแล้ว คุณยายยังสอนให้
ทุกคนรู้จักประหยัด เริ่มตั้งแต่การใช้ไฟฟ้าภายในวัด
หลอดไฟทุกดวงต้องมีการกำหนดเวลาในการเปิดปิด
ที่แน่นอน ผู้ใช้ต้องรู้ว่าควรเปิดปิดหลอดไฟเวลาใด
ควรเปิดปิดดวงไหนบ้าง หากหลอดไฟดวงไหนไม่ใช้
แล้วต้องรีบปิดทันที ทุกคนต้องรู้หน้าที่อยู่เสมอ
ไม่ต้องรอให้คุณยายเดินมาเตือน

ในขณะที่คุณยายยังมีชีวิตอยู่ ท่านออก
ตรวจตราบริเวณวัดเพื่อดูแลความเรียบร้อยอยู่เสมอ
แม้ท่านละสังขารไปแล้ว ท่านก็ยังคงสอดส่องดูแล

ความเรียบร้อยของสิ่งต่าง ๆ ภายในวัดอยู่เช่นเดิม ยกตัวอย่างเช่น ครั้งหนึ่ง คนงานของบริษัทรับเหมาก่อสร้างที่เข้ามาทำงานภายในพื้นที่วัดพระธรรมกาย ได้บังเอิญเห็นแม่ชีท่านหนึ่ง มาตรวจงานในช่วง ติ 1 ติ 2 เป็นเวลาหลายคืนติดต่อกัน พวกเขาไม่เคยเข้าวัดพระธรรมกายมาก่อน จึงไม่รู้จักคุณยาย ได้แต่คุยกันว่าแม่ชีวัดนี้ขยันมากจริง ๆ ร่ำลือกันจนรู้ไปถึงวิศวกรที่เป็นหัวหน้าควบคุมงานก่อสร้าง วิศวกรจึงมาถามเจ้าหน้าที่ของวัดว่าจะไปพบแม่ชีที่มาตรวจงานท่านนี้ได้ที่ไหน เจ้าหน้าที่ได้แต่ตอบว่าวัดพระธรรมกายมีแม่ชีประจำอยู่ท่านเดียว คือคุณยายอาจารย์ ซึ่งท่านละสังขารไปแล้ว คำกล่าวนี้นำให้วิศวกรตกใจมาก นับตั้งแต่นั้นมาทุกคนจึงตั้งอกตั้งใจทำงานกันอย่างขยันขันแข็งยิ่งกว่าเดิม

อย่าให้ยายบาป

แม้ว่าคุณยายเป็นครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อก็อีกทั้งเป็นผู้ก่อตั้งและวางรากฐานทุกสิ่งทุกอย่างให้กับวัดพระธรรมกาย ทำให้พระภิกษุและสามเณรรุ่นลูกรุ่นหลานได้มาอาศัยสร้างบุญบารมีโดยสะดวก แต่เวลาที่ท่านสนทนากับพระภิกษุหรือสามเณรนั้น ท่านต้องพนมมือก่อนเสมอ แล้วพูดว่า “ท่าน... อย่าให้ยายบาปนะ” คือท่านบอกอย่างนี้ทุกครั้งไป ก่อนที่จะถวายเป็นความรู้หรือแนะนำพระภิกษุสามเณรด้วยความปรารถนาดีว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ

...อย่าให้ยายบาป...

ท่านเกรงว่าการสอนพระนั้นจะเป็นบาปจึงต้องพูด
เช่นนี้ก่อน แม้จะพูดกับสามเณรตัวเล็กๆ ท่านก็
พนมมือก่อนแล้วพูดว่า “อย่าให้ยายบาปนะ เณร”
คุณยายตระหนักดีว่า แม้สามเณรเป็นเด็ก แต่ในเมื่อ
ท่านกำลังพูดกับเด็กมหัศจรรย์ที่สละตนเข้ามาสร้าง
บุญบารมี ท่านก็ต้องพนมมือขึ้นเพื่อแสดงความ
เคารพ แล้วจึงกล่าวต่อว่า “เณรทำอย่างนี้สิ เณรอย่า
ทำอย่างนั้นนะ” คุณยายไม่เคยว่าร้ายใคร ท่านสอน
หลวงพ่อกว่า “เราอย่าไปต่อว่าเขา เดี่ยวเขาโกรธ ให้เรา
สอนและแนะนำ”

ความจริงแล้วคุณยายไม่ได้สร้างเพียงแค่วัด
เท่านั้น แต่ท่านได้ถวายเป็นความรู้เพื่อสร้างคนด้วย
นับตั้งแต่สร้างหลวงพ่อกว่า รวมไปถึงหลวงพ่อกัณฑ์ชีโว
หลวงพ่อกัณฑ์เป็นพระเถรานุเถระภายในวัดทุกรูป

...อย่าให้ยายขาด...

และหมู่คณะทุกคนที่ได้ใกล้ชิดท่าน ด้วยเหตุนี้เอง วัดพระธรรมกายจึงมีระบบระเบียบและแบบแผน อันดีงามทุกประการตามที่คุณยายวางแนวทางไว้ ทำให้ศิษยานุศิษย์รุ่นลูกรุ่นหลานได้ดำเนินตามรอย ท่าน รากฐานอันแข็งแกร่งของวัดพระธรรมกายจึงเกิดจากข้อแนะนำและคำสอนของคุณยาย ที่ท่านได้ ทุ่มเทศสร้างและสอนจนกระทั่งเมื่อเห็นว่าพระลูก พระหลานเติบโตพอสมควรแล้ว ท่านจึงถอยออกมา เพื่อทำหน้าที่เป็นหลักในการให้คำปรึกษาต่างๆ เกี่ยวกับการบริหารงานวัดต่อไป

gone In My Heart!

3

สรรค์สร้างพระศาสนา

สร้างวัดเรื่องเล็ก ◦ ถ่ายทอดคุณธรรม ◦ ถึงเวลาธรรมกาย

...สรรค์สร้างพระศาสนา...

...คุณยายยังคงเมตตา

ทำหน้าที่อบรมบ่มเพาะคุณธรรม

ให้แก่บุคลากรของวัดทั้งพระภิกษุ สามเณร

เจ้าหน้าที่อุบาสก และอุบาสิกา

เพื่อให้เป็นพระแท้ และนักบวชที่แท้จริง

ท่านเพียรพยายามที่จะสร้างวัดพระธรรมกาย

ให้มีระบบระเบียบ สะอาด สง่างาม

สร้างวัดเรื่องเล็ก

ช่วงแรกเริ่มที่คุณยายนำพาหมู่คณะสร้างวัด
ทั้งๆ ที่ยังไม่มีอะไรเลยสักอย่างแม้แต่ที่ดิน หลายคน
เกิดความสงสัยว่า ทำไมท่านจึงกล้าคิดการใหญ่
ขนาดนี้ ความจริงแล้วการสร้างวัดถือเป็นเรื่องเล็กน้อย
เมื่อเทียบกับการศึกษาและค้นคว้าวิชาธรรมกาย
กับพระเดชพระคุณหลวงปู่และผู้ทำวิชาในโรงงาน
ทำวิชา วิชาธรรมกายทำให้คุณยายสามารถรู้เห็น
แหล่งที่มาของความทุกข์ทั้งมวลและวิธีแก้ไขอย่าง

เขตสงวนราช
อุทยานสวนสัตว์
จันทบุรี

...สร้างวัดเรื่องเล็ก...

ถูกต้อง นอกจากนี้ท่านยังได้ไปเยือนนรกสวรรค์โดยไม่ต้องอาศัยยานพาหนะใด ๆ และช่วยปิดระเบิดในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองเพื่อช่วยให้ชาติและศาสนาพ้นภัย ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องใหญ่กว่าการสร้างวัดมากมายนัก แม้กระนั้นท่านก็ไม่ได้วางมาดว่าตนเองเป็นบุคคลสำคัญ แต่ทำตัวเรียบง่ายสงบเสถียรอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะท่านเข้าถึงวิชชาธรรมกายแล้วจึงมีใจบริสุทธิ์ และวัตถุประสงค์ในการสร้างวัดของท่านก็คือการเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกายและศึกษาวิชชาธรรมกายเช่นกัน

วัดพระธรรมกายถือกำเนิดขึ้นเพื่อเผยแผ่วิชชาธรรมกาย เรื่องการปฏิบัติธรรมจึงเป็นเรื่องหลัก ส่วนเรื่องอื่นๆ ถือว่าเป็นส่วนเสริมเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ เช่น การเรียนการสอนธรรมะภาคทฤษฎี

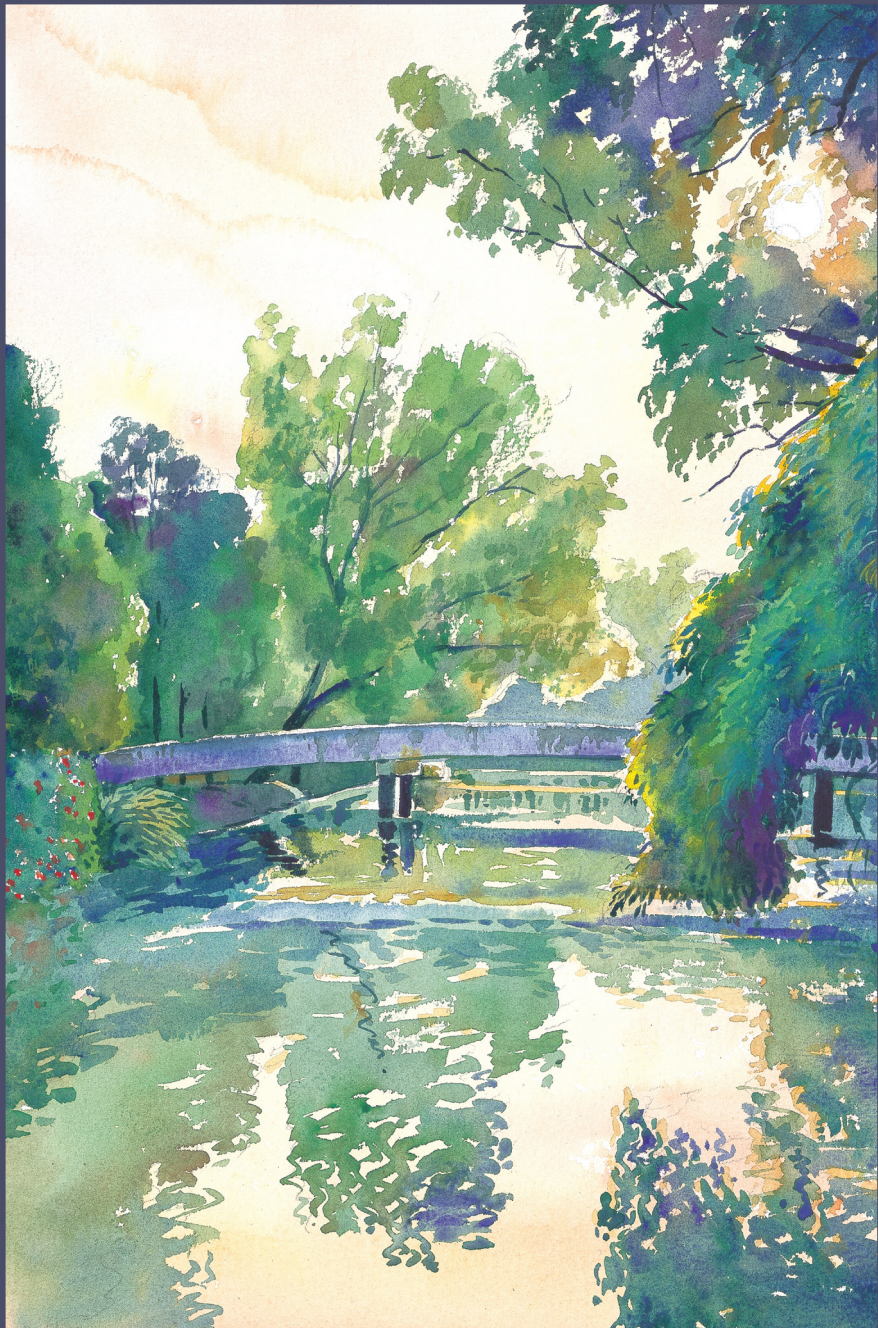
...สร้างวัดเรื่องเล็ก...

การสร้างสื่อสอนธรรมะด้านต่างๆ ทั้งเพลงและภาพที่จะช่วยให้ทุกคนสามารถเข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ง่ายขึ้น แล้วหันมาประพฤติปฏิบัติธรรมจนกว่าจะเข้าถึง “พระธรรมกาย” ซึ่งเป็นแก่นแท้ของสรรพชีวิตที่มีอยู่แล้วภายในตัวของทุกคน

ถ่ายทอดคุณธรรม

ปกติแล้วคุณยายทำอาหารไม่ค่อยเป็น แต่เมื่อต้องสร้างวัดให้ลูกหลานอยู่ ท่านมักจะเข้าไปในครัวเพื่อทำงานที่ไม่ใช่การทำอาหาร แต่เป็นการอบรมสั่งสอนเพื่อจัดระเบียบวินัยให้กับสมาชิกในโรงครัว ทำให้ทุกคนรักความสะอาดและมีมโนปณิธานในการสร้างบารมีเหมือนอย่างคุณยาย เกิดความปลื้มปิติยินดีที่ได้สร้างบุญด้วยการทำอาหารเลี้ยงพระภิกษุสามเณร คุณยายเมตตาอธิบายให้ทุกคนฟังว่าพวกเขาจะได้บุญข้ามภพข้ามชาติอย่างไร ถือเป็นการเติมกำลังใจให้กันอยู่เรื่อย ๆ

ในช่วงที่คุณยายยังแข็งแรงอยู่ ท่านเข้าครัวเป็นประจำสม่ำเสมอทุกวัน ท่านบอกหลวงพ่อบ่อยๆ ว่า “เราอย่าไปดูเขา เดี่ยวเขาโกรธเอา เราสอนเขาดีกว่า เขาจะได้เข้าใจ” เพราะฉะนั้นตั้งแต่หลวงพ่อได้พบกับคุณยายและอยู่กับท่านมา จึงไม่เคยถูกท่านดุว่ากล่าวเลยสักครั้งเดียว รวมถึงไม่เคยได้ยินทั้งคำติหรือคำชมใด ๆ จากท่านโดยตรง มีแต่คำสอนให้ทำหรือประกอบเหตุอย่างนี้ เพื่อที่จะได้ผลเป็นอย่างนั้น ท่านสอนว่าผลในปัจจุบันชาตินี้เกิดจากเหตุที่ประกอบเอาไว้ในอดีตชาตินั้นเอง ดังนั้นชาตินี้จึงเป็นชาติสุดท้ายที่เราจะต้องใช้โอกาสในการกลับเนื้อกลับตัว แก้ไขข้อผิดพลาดในอดีตชาติที่ผ่านมา ด้วยการทำแต่ความดีตลอดไป นอกจากประโยชน์อันเกิดจากการสั่งสอนสมาชิกในโรงครัวแล้ว

คุณยายยังรู้สึกปลื้มอกปลื้มใจที่ได้เห็นพระภิกษุ สามเณรขบฉันภัตตาหาร ท่านรู้สึกดีใจและพนมมือ รับพรจากคณะสงฆ์ทุกคราว

คุณยายมักสอนใครต่อใครว่า “เราเกิดมา มีหน้าที่” หน้าที่อันสำคัญนี้คือการทำให้หยุดนิ่งให้ เข้าถึงที่พึ่งภายใน เพื่อที่จะได้รู้เรื่องราวความเป็นจริง ของชีวิตและศึกษาวิชาธรรมกายต่อไป เป็นการ ฝึกอบรมคนทั้งด้านความประพฤติภายนอกและ การปฏิบัติธรรมภายใน แม้เมื่อคุณยายสร้างวัด พระธรรมกายเสร็จเรียบร้อยแล้วและหลวงพ่อก็มี โครงการที่จะขยายงานเพิ่มเติมมากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อ รองรับผู้มีบุญที่จะมาศึกษาและปฏิบัติธรรมเพื่อการ พ้นทุกข์ คุณยายยังคงเมตตาทำหน้าที่อบรมบ่มเพาะ คุณธรรมให้แก่บุคลากรของวัด ทั้งพระภิกษุ สามเณร

...ถ่ายทอดคุณธรรม...

เจ้าหน้าที่อุบาสก และอุบาสิกา เพื่อให้เป็นพระแท้ และเป็นนักบวชที่แท้จริง ท่านเพียรพยายามที่จะสร้าง วัดพระธรรมกายให้มีระบบระเบียบสะอาดสง่างาม เหมาะสมที่จะเป็นที่อยู่ของผู้ประพฤติพรหมจรรย์ และผู้ที่แสวงหาหนทางพ้นทุกข์เพราะเห็นภัยใน วัฏสงสาร เพื่อสร้างคนให้เป็นคนดีที่โลกต้องการ สืบต่อไป

ถึงเวลาธรรมกาย

ผู้ที่สนใจอยากจะเข้าถึงพระธรรมกายนั้นมีมากมาย การเผยแผ่วิชชาธรรมกายจึงขยายไปทั่วโลก หลักสำคัญของการเผยแผ่วิชชาธรรมกายคือการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย โดยเริ่มต้นจากการแนะนำเพื่อนมนุษย์ว่าภายในตัวของทุกคนมีพระธรรมกายอยู่ ส่วนเรื่องอื่น เช่น การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ถือเป็นส่วนประกอบ เราสร้างศาสนสถานเพื่อรองรับทุกคนที่จะมาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกันจนเข้าถึงพระธรรมกาย

การสร้างวัดขึ้นใหม่นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะเราต้องชักชวนผู้อื่นมาร่วมบุญ เนื่องจากทุกคนแสวงหาทรัพย์มาโดยยากลำบากจึงมีความหวงแหนเป็นธรรมดา การบอกอานิสงส์ผลบุญให้ทุกคนได้ทราบก็เป็นไปเพื่อให้เขาเหล่านั้นได้เห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นตามกฎแห่งการกระทำหรือกฎแห่งกรรมถาวรวัตถุเหล่านี้จะกลายเป็นสมบัติของพระศาสนาเป็นของกลางที่มีไว้สร้างประโยชน์แก่สาธารณชนไม่ใช่ของผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อทุกคนสร้างเสร็จแล้วก็กลับบ้าน โดยหลวงพ่อกับหมู่คณะภายในวัดทุกคนมีหน้าที่ดูแลซ่อมแซมและบำรุงรักษาสืบเนื่องต่อไปแม้จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นแต่เราก็ต้องทำ เพราะคุณยายได้อบรมสั่งสอนเอาไว้ว่า “ให้ใช้ทุกสิ่งทุกอย่างให้คุ้มค่า ประหยัดสุดและก่อให้เกิดประโยชน์สูง”

ปัจจุบันนี้วัดพระธรรมกายได้สร้างศาสน-
สถานคืออาคารและสถานที่เพื่อรองรับผู้ปฏิบัติธรรม
จำนวนมากได้แล้ว ส่วนศาสนทายาทคือบุคลากร
ของวัดก็ได้ช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชา
ธรรมกายไปทั่วทุกภูมิภาคของโลก เกิดเป็นวัดสาขา
มากมายหลายแห่งทั้งภายในประเทศไทยและ
ต่างประเทศ เราจึงสามารถประกอบบุญพิธีและ
ปฏิบัติธรรมพร้อม ๆ กัน โดยมีวัดพระธรรมกายเป็น
ศูนย์กลาง แต่เดิมเคยคิดว่าหากเราจัดพิธีในช่วงเช้า
ที่ประเทศไทย ก็จะตรงกับเวลาตีกีตตี๋เที่ยงคืนในอีก
ซีกโลกหนึ่ง คงจะไม่มีใครมาร่วมงานที่สาขาแห่งนั้น
อย่างไรก็ตามหลวงพ่อได้กำหนดให้วัดสาขาทุกแห่ง
ยึด “เวลาธรรมกาย” เป็นหลัก คือจัดงานตาม
กำหนดการของวัดพระธรรมกายในประเทศไทย

...ถึงเวลาธรรมกาย...

ในที่สุดทุกคนก็คุ้นเคย แม้จะเป็นเวลาหลับพักผ่อน
แต่สาธุชนในต่างประเทศก็ยังมาร่วมงานกันที่วัดสาขา

เวลาบนโลกมนุษย์ของเรานั้นไม่ตรงกัน
แต่เวลาธรรมกายซึ่งเป็นเวลาแห่งการประพฤติ
ปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนั้นตรงกัน
โดยมี “ศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก” หรือวัด
พระธรรมกาย ประเทศไทย ซึ่งคุณยายเป็นผู้ให้
กำเนิดนั้นเป็นหลัก

gone In My Heart!

4

ละสังขารเมืองงานเสร็จ

รอยยิ้มสุดท้าย ๐ ไฟแก้ว ไฟบริสุทธ ๐ มหารัตนอัฐิธาตุ

...ละสังขารเมืองงานเสร็จ...

ตลอดระยะเวลา 92 ปีของคุณยายนั่น

ท่านได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า

ใช้วันเวลาทุกอนูวินาที

เพื่อสร้างบารมีอย่างเต็มที่

ท่านไม่เคยว่างเว้นจากการสร้างบารมี

แม้ละสังขารจากโลกมนุษย์

ไปสู่สถานที่แห่งใหม่อันเป็นทิพย์แล้ว

ท่านก็อยู่ในที่ที่มีแต่การปฏิบัติธรรม

เพียงอย่างเดียว...

รอยยิ้มสุดท้าย

การมาเกิดเพื่อสร้างบารมีของคุณยาย
ในชาตินี้ถือว่าได้รับชัยชนะอย่างงดงาม เพราะท่าน
ได้ประพฤติพรหมจรรย์ ปฏิบัติธรรม ศึกษาวิชา
ธรรมกาย ค้นคว้าความรู้ภายในจนแตกฉาน ละเอียด
ลึกซึ่ง บารมีของท่านจึงแกร่งบยิ่งขึ้น

คุณยายทุ่มเทสร้างบารมีมาโดยตลอด
นับตั้งแต่อยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ทำวิชากับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่ในสถานที่ร่วมนักรบกongทัพ
ธรรมที่เรียกว่าโรงงานทำวิชา เมื่อพระเดชพระคุณ

...รอยยิ้มสุดท้าย...

หลวงปู่มรณภาพแล้ว ต่อมาท่านได้ริเริ่มสร้าง วัดพระธรรมกาย ด้วยวิสัยทัศน์ที่มองการณ์ไกลว่า สักวันหนึ่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะแผ่ ขยายออกไปเป็นที่พึงให้แก่ชาวโลก ทำให้ชาวโลกมี สันติสุขอย่างแท้จริง นอกจากนี้คุณยายยังเป็นต้นบุญ ผู้สนับสนุนการบวชของพระภิกษุและสามเณรจำนวน หลายหมื่นรูป เพื่อสืบทอดอายุของพระพุทธศาสนา ให้ยืนยาวต่อไปอีก โดยอยู่เบื้องหลังการอบรม ศีลธรรมเพื่อสร้างคนดีที่โลกต้องการให้เกิดขึ้น มากมาย

ในขณะที่คุณยายยังแข็งแรงอยู่ ท่านคอย อบรมพร่ำสอนและให้กำลังใจลูกศิษย์ในทุกๆ เรื่อง ท่านทำหน้าที่ครูบาอาจารย์ด้วยจิตใจอันประเสริฐ

...รอยยิ้มสุดท้าย...

งดงาม เอาใจใส่ต่อลูกศิษย์ด้วยความห่วงใย ความเมตตากรุณา และความปรารถนาดีข้ามภพข้ามชาติอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ท่านยังชวนช่วยบำเพ็ญบุญกิริยาทุกอย่าง ทั้งทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สร้างมหาทานบารมี สงเคราะห์โลก สงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ ปลออยสัตว์ ปลออยปลา ทำทุกอย่างที่จะเป็นประโยชน์ต่อโลกและเป็นทางมาแห่งบุญ แม้ปกติแล้วท่านมีอัธยาศัยรักสันโดษ มักน้อย ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ รักการปฏิบัติธรรม รักความสงบวิเวก แต่เพื่อประโยชน์ของชาวโลกโดยรวมจึงอุทิศตนเพื่อทำงานพระศาสนา ดังนั้นงานของท่านจึงเกิดคุณประโยชน์ต่อชาวโลกอย่างมหาศาล

...รอยยิ้มสุดท้าย...

คุณยายตั้งใจทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นทางมาแห่งบุญให้ดีที่สุด ทั้งเรื่อง “งานภายนอก” หรือที่เรียกว่า “งานหยาบ” คือกิจวัตรและกิจกรรมต่างๆ รวมถึง “งานภายใน” หรือ “งานละเอียด” คือการปฏิบัติธรรม ด้วยเหตุนี้เองงานหยาบของท่านก็เป็นเยี่ยม ส่วนงานละเอียดก็เป็นยอด ถือว่าเป็นเรื่องไม่ธรรมดาสำหรับผู้ที่ไม่รู้หนังสือ แต่สามารถทำภารกิจได้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ เพราะผู้ที่รู้หนังสือมากกว่าท่านยังไม่สามารถทำได้อย่างท่าน คุณยายได้สร้างวัดสนับสนุนการบวชพระ วางรากฐานระบบระเบียบแบบแผน ข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ แล้วอบรมสั่งสอนศิษยานุศิษย์ด้วยดีจนกระทั่งสังฆารของท่านไม่เอื้ออำนวย

...รอยยิ้มสุดท้าย...

วันหนึ่งหลวงพ่อบำพาเข้าโรงพยาบาล คุณยายก็ป่วยเข้าโรงพยาบาลเหมือนกัน ได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลเดียวกันแต่อยู่คนละชั้น คุณอารีพันธุ์ ซึ่งเป็นอุปฐากของคุณยายได้ต่อโทรศัพท์ให้หลวงพ่อสันทนาการกับท่าน เพราะหมอมาหารือว่าจะขอเสียบสายอุปกรณ์ทางการแพทย์เพื่อช่วยพยุงอาการไว้ แต่หลวงพ่อบปฏิเสธ เพราะคุณยายเคยสั่งเอาไว้ว่า “ท่าน ถ้ายายถึงช่วงสุดท้ายแล้วอย่าให้หมอเขาเอาสายระโยงระยางอะไร เสียบปาก เสียบจมูกยายนะ อย่าให้เจาะคอนะ ยายจะไปเอง” คุณยายมีความพร้อมอยู่เสมอ ท่านอยากไปอย่างสบายๆ หลวงพ่อได้บอกคุณยายผ่านทางโทรศัพท์ว่า “ยาย ไปตรงนั้นเลย...” เพียงเท่านั้นแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก เพราะหลวงพ่อกับคุณยายได้ตกลงกัน

เรียบร้อยแล้ว เหมือนเมื่อคราวคุณยายทองสุขป่วย จนสิ้นใจอยู่บนตักของคุณยาย ท่านได้บอกคุณยายทองสุขว่า “พี่ เข้านิพพานไปแล้ว” หมายความว่าให้คุณยายทองสุขจรดใจเข้าสู่อายตตนิพพานไปก่อน แต่ยังไม่ต้องเข้าไปอยู่ เมื่อไปถึงตรงนั้นแล้วค่อยถอยกลับมาที่สวรรค์ชั้นดุสิต อยู่ในเพศสมณเทวบุตร เพื่อสร้างบารมีต่อไป

มหาปุชณียาจารย์ อย่างเช่นพระเดชพระคุณ หลวงปู่ และคุณยายอาจารย์ต่างก็ทำอย่างเดียวกัน คือ ก่อนตายท่านจะถอดกายออกไปก่อน ปล่อยให้กายมนุษย์หยาบดำรงอยู่ไปตามสภาพ ภายนอกมองดูเหมือนคนป่วยที่กำลังมีทุกข์เวทนา แต่นั่นเป็นเรื่องของกายมนุษย์หยาบ ส่วนละเอียดของท่านจะเข้าสู่ศูนย์กลางกายมุ่งไปสู่อายตตนิพพานตามความชำนาญ แล้วค่อยย้อนกลับมาอยู่ในรูปของกายทิพย์

...รอยยิ้มสุดท้าย...

เมื่อถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต คุณยายยิ้ม
น้อยๆ เป็นครั้งสุดท้ายอย่างงดงาม ท่านหลับตาพริ้ม
พร้อมกับละโลกไปอย่างมีความสุข เดินทางออกจาก
กายมนุษย์อย่างผู้นิรทุกข์แล้วไปสู่วิมานแก้วที่สดใส
สวยงาม โอฬารตระการตา ณ วังบุญพิเศษเขตบรม
โพธิสัตว์ ภายในสวรรค์ชั้นดุสิต สมดังความปรารถนา
แม้ท่านจะไม่รู้หนังสือแต่ท่านได้บำเพ็ญตนดุษณี
นักปราชญ์ผู้ชาญฉลาดในการใช้สังขารเพื่อสั่งสมบุญ
อย่างคุ่มค่า เมื่อสังขารเสื่อมโทรมใกล้แตกสลาย
ท่านได้ละสังขารที่เป็นดังภาชนะดินแล้วเกิดใหม่ใน
รูปของกายทิพย์ ซึ่งเป็นดังภาชนะทองแก้วที่ดีกว่า
ประณีตกว่าและสวยงามกว่า คุณยายได้ละโลกนี้ไป
อย่างผู้มีชัยชนะ กลับสู่ดุสิตเทวโลกโดยมีบุญบารมี
ติดตัวไปมหาศาล

...รอยยิ้มสุดท้าย...

เมื่อคุณยายละสังขารแล้ว ศิษยานุศิษย์ได้
ร่วมกันบูชาคุณท่านด้วยการห่อร่างด้วยผ้าขาวสลับ
กับสำลีที่ประพรมด้วยน้ำหอมเป็นอย่างดี จากนั้นจึง
บรรจุไว้ในหีบไม้หอม ซ่อนอยู่ในเรือนที่สานด้วยแผ่น
เงินและเรือนที่สานด้วยแผ่นทองคำเป็นชั้นสุดท้าย
ยิ่งไปกว่านั้น ศิษยานุศิษย์ของท่านยังได้พร้อมใจกัน
จัดทำ “มหาสุวรรณรัตนภูษา” คือผืนผ้าที่ทำจากห่วง
ทองคำร้อยกันเป็นผืนใหญ่ ประดับด้วยเพชรพลอย
งามระยิบตา คลุมเรือนทองของท่านเอาไว้ แล้วอัญเชิญ
ไปประดิษฐานเพื่อการบำเพ็ญกุศล ภายในพื้นที่ด้าน
หลังรัตนบัลลังก์ของสภာธรรมกายสากล ซึ่งเป็น
อาคารขนาดใหญ่เพื่อการประพฤติปฏิบัติธรรม
ของวัดพระธรรมกาย

...รอยยิ้มสุดท้าย...

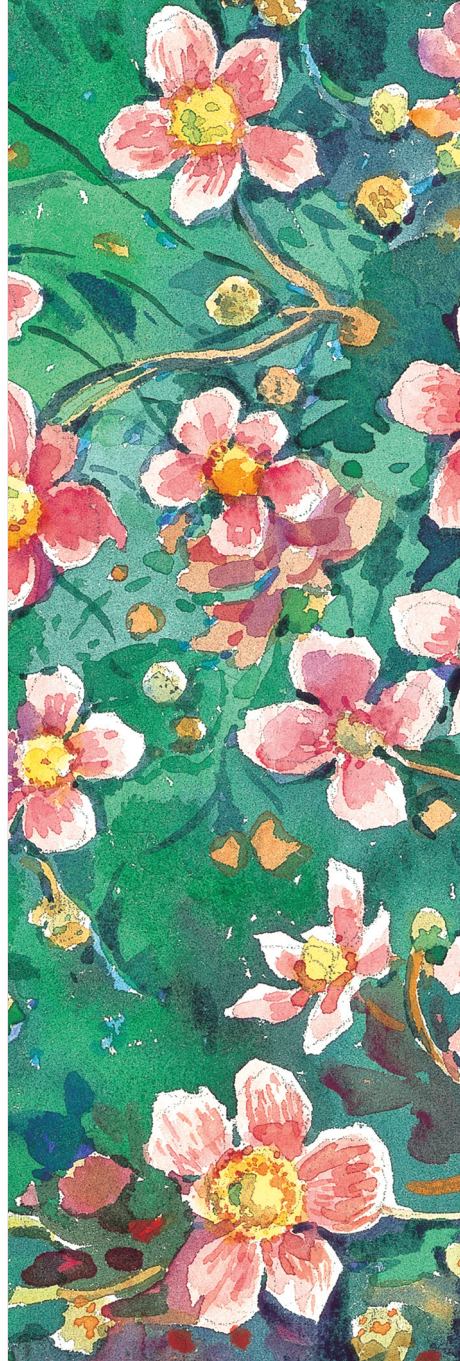
ตลอดระยะเวลา 92 ปีของคุณยายนั้น ท่านได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า ใช้วันเวลาทุกอนูวินาที เพื่อสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ท่านไม่เคยว่างเว้นจากการสร้างบารมี แม้ละสังขารจากโลกมนุษย์ไปสู่สถานที่แห่งใหม่อันเป็นทิพย์แล้ว ท่านก็อยู่ในที่ที่มีแต่การปฏิบัติธรรมเพียงอย่างเดียว นั่งเจริญสมาธิภาวนาตลอดต่อเนื่องกันโดยไม่มีกิจอย่างอื่น ทำใจหยุดนิ่ง กลางกายเรื่อยไปเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เป็นการงานที่แท้จริง คือรบกับกิเลสอาสวะและพญามาร เพื่อดับต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานทั้งปวง

แม้ว่าเวลาในโลกมนุษย์ของคุณยายได้หมดลงแล้ว แต่ลูกหลานของท่านยังคงมีเวลาเหลือพอที่จะใช้สร้างประโยชน์สูงสุด กิจสำคัญของทุกคนคือ

...รอยยิ้มสุดท้าย...

การเติมความบริสุทธิ์ให้กับ กาย วาจา ใจ แสวงหา
ความรู้และปัญญาอันบริสุทธิ์ภายใน แม้ในเวลานี้
เรื่องราวเกี่ยวกับสรรพสิ่งและสรรพสัตว์ทั้งหลายยัง
คงเป็นความลับสำหรับเรา แต่เมื่อเราได้มาอยู่ภายใต้
ร่มเงาของคุณยายแล้ว เราจะต้องประพฤติปฏิบัติ
ธรรมให้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย เพื่อไขกุญแจเปิดเผย
ความลับเหล่านั้นให้จงได้ ในที่สุดแล้วความสงสัย
เคลือบแคลงต่าง ๆ ภายในใจเราจะล่มสลายไป เช่น
เดียวกับคุณยายที่สามารถล่วงรู้ความลับทั้งปวงได้ใน
ยามที่ดวงตาของท่านปิดสนิท

ไฟแก้ว ไฟบริสุทธิ์

หลังจากที่คุณยายละสังขารแล้ว หลวงพ่อ ได้กราบอาราธนาพระเถรานุเถระและพระสังฆาธิการ ได้หมั่นเวียนกันมาสวดพระอภิธรรมเพื่อเป็นการ บำเพ็ญกุศลแด่คุณยายเป็นเวลากว่า 500 วัน ทั้งนี้ เพื่อเป็นเกียรติและเป็นเนื่อนาบุญให้แก่คุณยาย และลูกหลานของท่าน จนกระทั่งถึงวันสลายร่าง คือ วันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545 ในวันนั้นได้มีการกราบอาราธนาพระมหาเถระ พระเถรานุเถระ พระสังฆาธิการและพระผู้ติดตามรวมนับแสนรูป จาก 30,000 กว่าวัด ทั้งภายในและต่างประเทศมาร่วมงานในครั้งนี้

หลวงพ่อก็เชื่อว่าบุญพิธีเช่นนี้ยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่สร้างชาติไทยมา นั่นคือการที่ชาวไทยได้ทำบุญกับพระภิกษุสงฆ์จาก 30,000 กว่าวัดทั่วประเทศพร้อมๆ กัน ถือเป็นเรื่องยากที่จะเกิดขึ้นได้ พระภิกษุทุกรูปล้วนมีคุณธรรมและคุณวิเศษ เพราะท่านได้อุทิศตนเพื่อรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ ทั้งศาสนสถาน ศาสนวัตถุ ศาสนทายาท และศาสนธรรม ฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ ทำประโยชน์ให้แก่โลก ดังนั้นพิธีสลายร่างของคุณยายซึ่งมีพระภิกษุสงฆ์ นับแสนรูปเมตตาเดินทางมาเป็นเพื่อนาบุญนี้ จึงควรค่าอย่างยิ่งสำหรับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ถือเป็นวันพิเศษและเป็นวันที่ดีที่สุดในหนึ่งของพระพุทธศาสนา เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยาก และนับเป็นเกียรติอย่างยิ่งแก่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งท่านได้ถือกำเนิดขึ้นมา

...ไฟแก้ว ไฟบริสุทธิ์...

ในโลกนี้ เพื่อทຸ່ມเทชีวิตจิตใจสร้างบุญบารมี เชิดชู
ทำนุบำรุง และเผยแผ่พระพุทธศาสนาตลอดอายุขัย
ของท่าน

ความพิเศษอีกประการหนึ่งของวันที่ 3
กุมภาพันธ์ คือ เป็นวันที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้รู้ทั้ง
3 ท่าน โดยเป็นวันคล้ายวันมรณภาพของพระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และเป็นวันคล้ายวันละสังขารของ
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น
ผู้เป็นปฐมอาจารย์สอนธรรมะให้กับคุณยายอาจารย์
จันทร์อีกด้วย 3 เหตุการณ์ที่เนื่องด้วยบุคคลสำคัญ
3 ท่าน คือ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ผู้เผยแผ่วิชา
ธรรมกาย และผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย ได้มาพ้อง
ตรงกันในวันนี้พอดี

...ไฟแก้ว ไฟบริสุทธิ์...

เราได้ใช้โอกาสอันดีในวันนั้น น้อมถวายไฟแก้วบูชาธรรมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และมหาปุษนียาจารย์ทั้ง 3 ท่าน คณะศิษยานุศิษย์ผู้เป็นลูกหลานของคุณยายทุกคนได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันเป็นพิเศษ อาศัยความบริสุทธิ์อันเกิดจากใจที่หยุดนิ่งประมวลรวมเป็นดวงบุญที่ใสสว่างประดุจพระอาทิตย์ยามเที่ยงวันให้บังเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกาย เราได้อาศัยความบริสุทธิ์อันสว่างไสวของพระรัตนตรัยภายในและดวงบุญนี้ช่วยกลั่นไฟแก้วที่จุดด้วยการรวมแสงอาทิตย์นั้น ให้เป็นไฟที่บริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพมากที่สุด คู่ควรต่อการบูชาบุคคลอันเลิศ ในช่วงค่ำของวันเดียวกัน พระมหาเถรานุเถระ พระสังฆาธิการ พระภิกษุที่มาร่วมงาน

...ไฟแก้ว ไฟบริสุทธิ์...

พร้อมด้วยลูกหลานคุณยายทุกคนได้นำไฟแก้วที่จุดขึ้นนี้มาประกอบพิธีจุดไฟสลายร่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง โดยมีท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญฺโญ) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ องค์ปัจจุบัน ได้เมตตาเดินทางมาเป็นประธานในพิธี

วันนั้นหลวงพ่อรู้สึกปลาบปลื้มและซาบซึ้งในความเมตตาของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อ ตลอดจนพระมหาเถรานุเถระทุกรูป และเพื่อนสหธรรมิกทุกท่านที่ได้เมตตาเดินทางมาร่วมพิธี หลวงพ่อยังคงจดจำและรำลึกนึกถึงพระคุณอันสุดจะประมาณมิได้นี้มาโดยตลอด

...ไฟแก้ว ไฟบริสุทธิ์...

ภาพพิธีสลายร่างคุณยายอาจารย์ผู้เป็นที่เคารพรักของหลวงปู่และคณะศิษยานุศิษย์ วัดพระธรรมกาย ยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำ นับเป็นบุญพิธีอันยิ่งใหญ่และทรงเกียรติ จัดขึ้น ณ ลานธรรม เบื้องหน้ามหารธรรมกายเจดีย์ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระธรรมกายประจำตัวนับล้านองค์ เป็นมหาเจดีย์ที่คุณยายพร้อมกับหลวงปู่และหมู่คณะได้ร่วมแรงร่วมใจสร้างขึ้นเพื่อให้มนุษย์และเทวดาได้สักการบูชาตลอดต่อเนื่องไปจนถึงอนาคตนานนับพันปี ถือเป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนยาวนานไปจนถึงอนุชนรุ่นหลัง

ไฟแก้วอันบริสุทธิ์ได้สลายร่างของคุณยายแล้วในคำคืนอันสว่างไสว แม้พิธีอันทรงเกียรติได้ผ่านพ้นไปแล้ว แต่สิ่งที่เหลืออยู่คือ “รัตนอัฐธาตุ”

ของคุณยาย ซึ่งเป็นทางมาแห่งบุญกุศลสำหรับทุกคน
ที่เคารพสักการบูชา อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่คอยย้ำเตือน
ให้ศิษยานุศิษย์และนักสร้างบารมีรุ่นใหม่ที่มา
ในภายหลังได้น้อมระลึกนึกถึงคุณธรรม คุณวิเศษ
ข้อวัตรปฏิบัติ ปฏิปทา และมโนปณิธานอันแรงกล้า
ของคุณยายในการปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อ
ไม่เหลือเศษ นำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นทุกข์และ
มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมอีกด้วย

มหารัตนอัฐธาตุ

คำว่า “มหารัตนอัฐธาตุ” นี้เป็นเนमितกนามที่บังเกิดขึ้นเพราะเหตุอันเป็นที่มา เหมือนชื่อของพระนางมัลลิกา ผู้เป็นพระมเหสีของพระเจ้าปเสนทิโกศล ที่บังเกิดขึ้นเพราะมีดอกมะลิโปรยปรายลงมาจากอากาศในยามที่พระนางประสูติออกจากพระครรภ์มารดา พระนางจึงได้รับการขนานนามว่า “มัลลิกา” ซึ่งแปลว่าดอกมะลิ หรือเหมือนกับคำว่า “พุทฺโธ” และ “ธรรมกาย” ซึ่งเป็นเนमितกนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มาพร้อมกับการบังเกิดขึ้นของ “พุทฺธรัตนะ” ในทำนองเดียวกัน “มหารัตนอัฐธาตุ” เป็นเนमितกนามที่บังเกิดขึ้นเมื่ออัฐธาตุของคุณชายได้แปรสภาพเป็นรัตนะ

หลังจากสลายร่างของคุณยายในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545 แล้ว หลวงพ่อได้มอบหมายให้ผู้เป็นตัวแทนได้ทำหน้าที่เก็บเถ้าอัฐิของคุณยายบรรจุลงในโถซึ่งเป็นภาชนะอันประณีตที่จัดเตรียมไว้ จากนั้นจึงนำมามอบให้หลวงพ่อบอก เมื่อหลวงพ่อบอกออกมาออกดูก็พบเพียงเถ้าอัฐิธรรมดา จึงรำพึงความในใจบอกกับคุณยายว่า “ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ ในเมื่ออัฐิธาตุของครูบาอาจารย์ท่านอื่นยังเปลี่ยนเป็นพระธาตุใสบริสุทธิ์บ้าง ขาวขุ่นบ้าง แล้วทำไมอัฐิธาตุของคุณยายจึงดูธรรมดาๆ อย่างนี้” พอรำพึงจบเท่านั้นก็เกิดเหตุอัศจรรย์ขึ้น เพราะเมื่อหลวงพ่อมองไปที่โถบรรจุอัฐิธาตุอีกครั้ง ก็พบว่ามีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับอัฐิธาตุเหล่านั้นในทันที

ปกติแล้วคุณยายจะช่วยทำทุกอย่างเพื่อให้
หลวงพ่อสบายใจ ท่านไม่ขัดใจหลวงพ่อ ไม่ว่าเรื่อง
อะไรก็ตาม เช่น ขจัดความสงสัยที่มีอยู่ในใจเกี่ยวกับ
เรื่องภพชาติ วิชชาธรรมกาย และอื่นๆ ครั้งนี้ก็เช่นกัน
หลังจากหลวงพ่อได้รำพึงบอกคุณยายแล้ว สิ่งที่
หลวงพ่อบอกเห็นได้อย่างชัดเจนด้วยตาของตนเองใน
ทันใดนั้นคือ อัฐิชิ้นหนึ่งซึ่งมีลักษณะแบนได้เปลี่ยน
เป็นทองคำ เริ่มจากส่วนล่างไล่ขึ้นไปจนกระทั่งกลายเป็น
ทองคำทั้งชิ้น ในขณะที่ชิ้นอื่นๆ ได้ทยอยแปร
สภาพเป็นอย่างเดียวกัน โดยเริ่มจากชิ้นนี้ไปชิ้นนั้น
อัฐิธาตุของคุณยายล้วนกลายเป็นทองไปต่อหน้า
ต่อตาหลวงพ่อ บางชิ้นเป็นเหมือนเพชรที่มีประกาย
วาววับ บ้างก็มีสีแดงดั่งทับทิม บ้างก็เป็นสีน้ำเงิน
งดงามเหมือนไพลิน หลวงพ่อคิดว่าอัฐิธาตุของคุณยาย

คงกลายเป็นรัตนชาติเช่นนี้เพียงโถเดียว แต่เมื่อตรวจสอบดูแล้วปรากฏว่าเป็นเหมือนกันหมดทุกโถ ภาพที่เห็นทำให้หลวงพ่อรู้สึกดีใจ เพราะถ้าไม่ได้เห็นด้วยตาของตนเองหลวงพ่อก็คงต้องคิดว่ามีใครนำสิ่งเหล่านี้มาใส่ไว้ในโถอัฐิ คุณยายคงทราบอรรถาธิบายของหลวงพ่อดีว่าไม่ค่อยจะเชื่ออะไรง่ายๆ การเปลี่ยนแปลงของอัฐิธาตุจึงเกิดขึ้นเพื่อให้หลวงพ่จะได้เห็นกับตา

นอกจากนี้หลวงพ่อยังได้เห็นการเสด็จมาของพระบรมสารีริกธาตุต่อหน้าโถที่บรรจุอัฐิธาตุของคุณยาย เมื่อหยิบใส่ฝ่ามือก็นับได้ถึง 10 กว่าองค์ พอเปิดโถที่บรรจุอัฐิธาตุของคุณยายอีกครั้งก็ได้เห็นพระธาตุของพระอรหันตสาวกเสด็จมาอยู่ในโถด้วยพร้อมกับมีรัตนชาติซึ่งมีลักษณะคล้ายโอปอลวางอยู่

นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่หลวงพ่อกะไม่มีวันลืม รู้สึกชื่นชมยินดี จิตใจเปี่ยมล้นไปด้วยศรัทธาและมหาปีติ เมื่อเห็นการเปลี่ยนแปลงของอัฏฐาตุเช่นนี้ ถึงกระนั้นหลวงพ่อกียังไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นเป็นสาธณะหรืออสาธณะ คือเห็นได้เฉพาะหลวงพ่ผู้เดียวหรือว่าสามารถเห็นได้เหมือนกันทุกคน เพราะการเห็นสิ่งอัศจรรย์เช่นนี้ย่อมขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยด้วยกัน เช่นความเคารพเลื่อมใสศรัทธาที่มี หรือเป็นไปตามอานุภาพแห่งบุญที่ดลบันดาลให้เห็น

หลวงพ่อกะได้แจ้งข่าวอันเป็นมงคลนี้ให้เหล่าศิษยานุศิษย์ลูกหลานคุณยายได้ทราบโดยทั่วกัน แล้วจึงอัญเชิญมหารัตนอัฏฐาตุของท่านมาประดิษฐานไว้ด้านหน้ารัตนบัลลังก์ของสภธรรมกายสากล เพื่อให้ผู้มีบุญได้ชมกันด้วย นับเป็นการเสริมกำลังใจให้กับ

ทุกคนในการสร้างบารมี หลังจากนั้นหลวงพ่อก็จะนำมหารัตนอัฐิธาตุไปเก็บรักษาไว้ในที่อันควร คิดว่าหลังจากที่ทุกคนได้ดูจนอึดใจแล้วมหารัตนอัฐิธาตุคงจะกลับคืนสภาพเดิม แต่เมื่อย้อนกลับไปดูอีกครั้งก็ปรากฏว่าไม่ได้คืนสภาพเดิมแต่กลับเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอีก ทั้งนี้เพราะอานุภาพแห่งบุญบารมีและความบริสุทธิ์บริบูรณ์ของท่าน

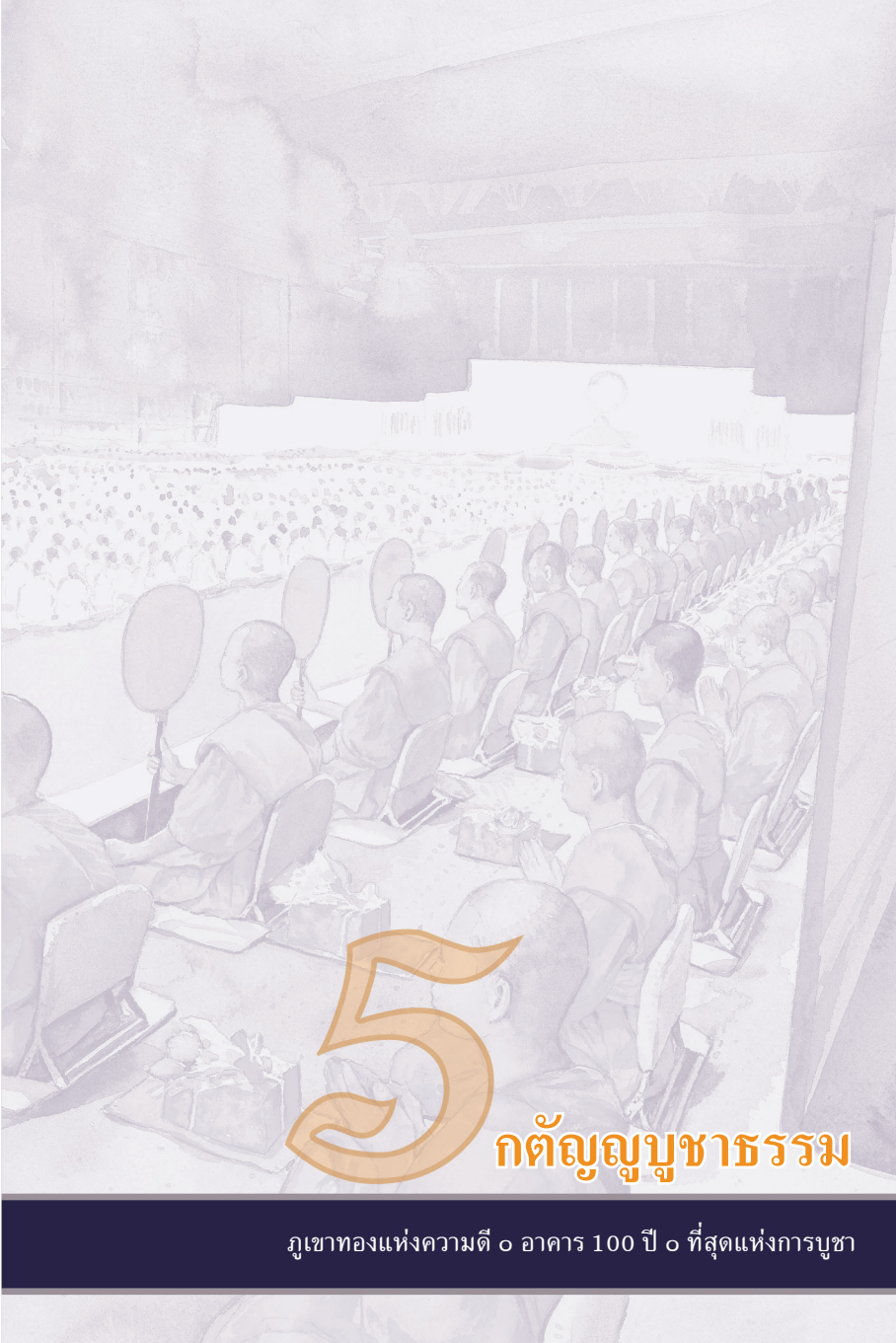
การได้เห็นอัฐิธาตุของบุคคลผู้เลิศที่ได้อุทิศตนสร้างแต่คุณงามความดีมาตลอดชีวิต ทั้งแนะนำสั่งสอนและเป็นต้นบุญต้นแบบให้แก่ชาวโลกทั้งหลายถือว่าเป็นมงคลอย่างหนึ่ง เรียกได้ว่าเป็นการบูชาบุคคลที่ควรบูชา เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้มาสักการบูชามหารัตนอัฐิธาตุนี้จะมีสิริมหาสมบัติติดตัวไปทุกคน สิรินี้จะเป็นเครื่องดึงดูดทรัพย์สมบัติทั้งภายนอกและ

...มหารัตนอิฐฐาตุ...

ภายใน สมบัติภายนอกคือโลภีทรัพย์สำหรับใช้สร้าง
บารมี ส่วนสมบัติภายในคือการเข้าถึงพระธรรมกาย
และบรรลุมัชฌิมาธรรมกายเช่นเดียวกันกับคุณยาย

gone In My Heart!

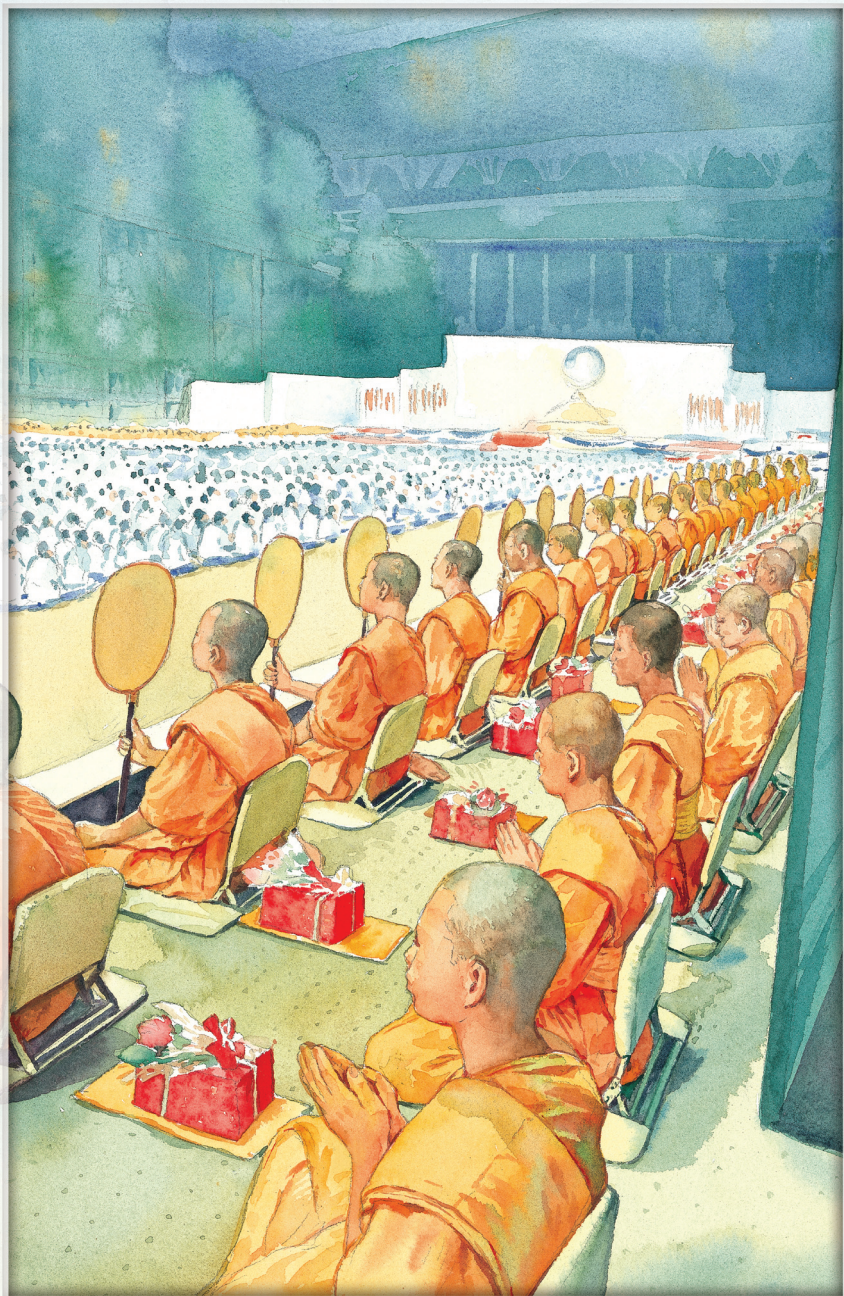
5

กัตถุญญบูชาธรรม

ภูเขาทองแห่งความดี ๐ อาคาร 100 ปี ๐ ที่สุดแห่งการบูชา

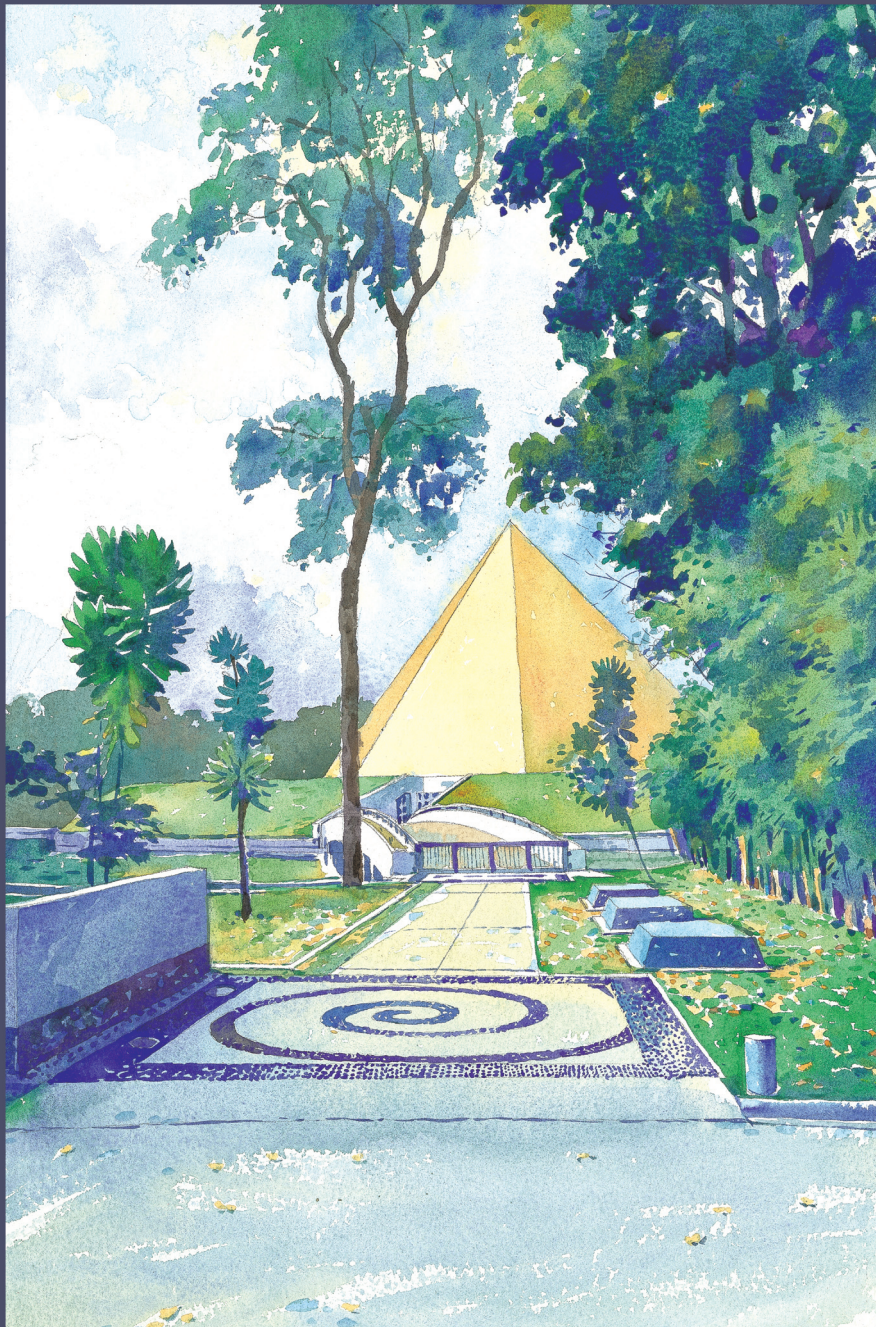
...กตัญญูบูชาธรรม...

ศิษยานุศิษย์ผู้เป็นลูกหลานของคุณยายทุกคน
ควรมีความเคารพนอบน้อม
และหมั่นบูชาท่านอยู่เสมอ
วิธีแสดงความเคารพที่ดีที่สุด
ซึ่งคุณยายโปรดปราน
คือการทำตามคำสั่งสอนของท่าน
โดยเฉพาะเรื่องของการปฏิบัติธรรม
ด้วยการทำใจหยุดนิ่ง ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ 7

ภูเขาทองแห่งความดี

หลังจากที่คุณยายได้ละสังขารแล้ว ในวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2545 หลวงพ่อและคณะศิษยานุศิษย์ของท่านได้พร้อมใจกันสร้างมหาวิหารคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง โดยใช้พื้นที่บนเกาะกลางน้ำภายในอาณาเขตดั้งเดิมของวัดพระธรรมกาย วิหารแห่งนี้เป็นที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำของท่านเพื่อให้มนุษย์และเทวดาได้กราบไหว้บูชา พร้อมกับน้อมรำลึกนึกถึงคุณงามความดีของท่านว่า ครั้งหนึ่งบุคคลท่านนี้ได้บังเกิดขึ้น

...ภูเขาทองแห่งความดี...

ในโลกมนุษย์เพื่อยังประโยชน์สุขให้เกิดขึ้นแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกคนที่มาเยือนมหาวิทยาลัยแห่งนี้จะได้รับแรงบันดาลใจและกำลังใจในการเดินตามรอยเท้าของคุณยายเพื่อสร้างบารมีสืบต่อไป

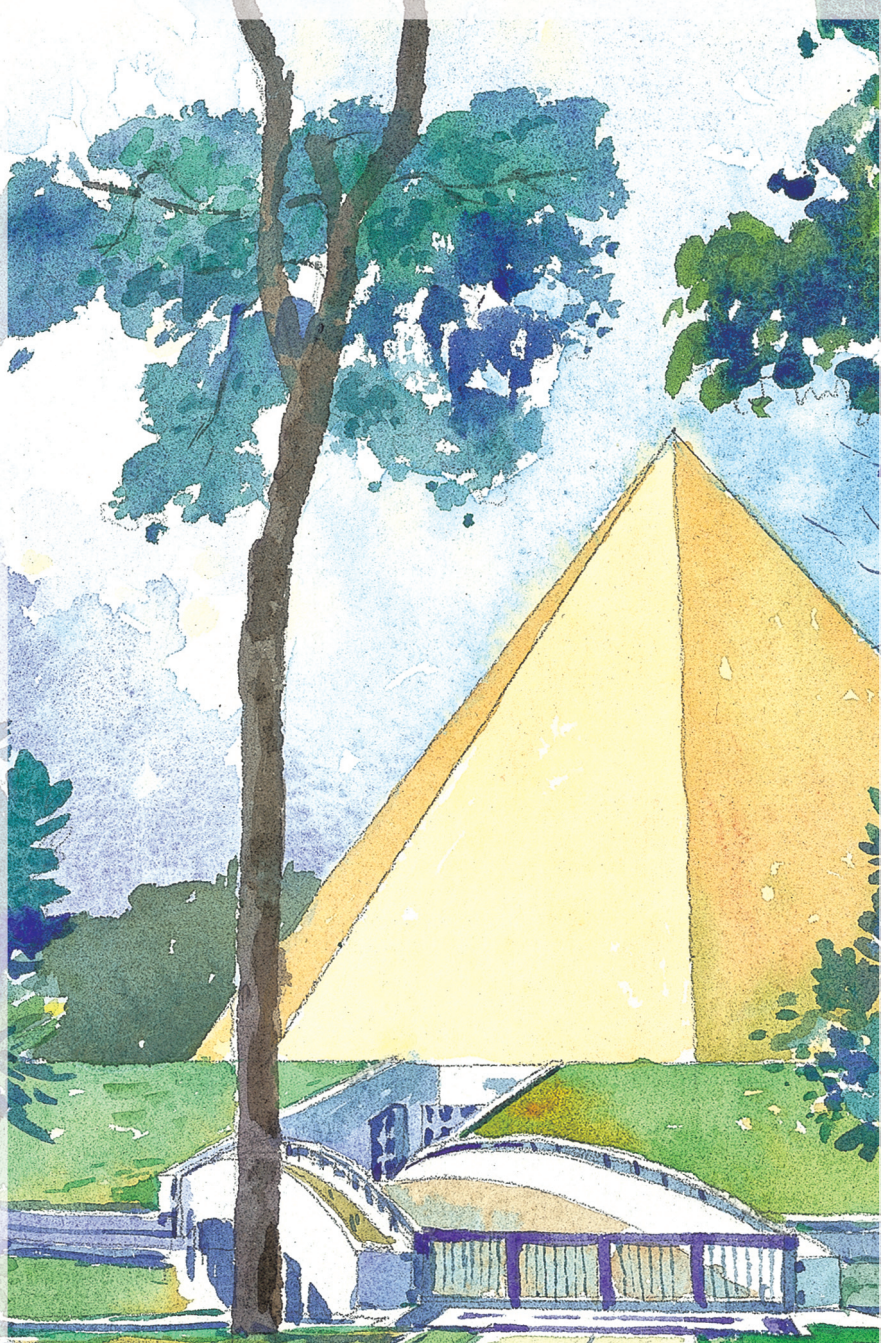
หลวงพ่อกุศลและลูกศิษย์ของคุณยายทุกคนมีความมุ่งมั่นที่จะสร้างมหาวิทยาลัยแห่งนี้เพราะปรารถนาที่จะเชื่อมสายบุญเพื่อติดตามท่านสร้างบารมีไปทุกภพทุกชาติ บุญนี้จะดลบันดาลให้เราได้พบและอยู่ใกล้ท่านอีกในเทวโลกอีกด้วย ทุกคนจึงร่วมแรงร่วมใจและร่วมปัจจัยนับตั้งแต่การตอกเสาเข็มต้นแรก แม้แต่ลูกศิษย์ของคุณยายที่อยู่ในต่างประเทศก็ดำเนินพิธีผ่านการถ่ายทอดสดในเวลาเดียวกันกับวัดพระธรรมกาย ประเทศไทย โดยปฏิบัติธรรมพร้อมกันทุกสาขาทั่วโลก

เนื่องจากคุณยายได้กลั่นธำมตรธรรมของท่านให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงเป็น “ทักษิณยบุคคล” ซึ่งหมายถึงเนื่อนาบุญอันเลิศเปรียบเสมือนโรงงานผลิตกระแสแห่งความสว่างหรือพลังงานอันบริสุทธิ์ ที่สามารถดลบันดาลความสุขและความสำเร็จให้เกิดขึ้นได้อย่างมากมายและรวดเร็ว ใครก็ตามที่ทำบุญกับท่าน จึงเท่ากับว่าได้เชื่อมต่อเพื่อรับกระแสพลังนี้จากท่านด้วย

อันที่จริงแล้วไม่ว่าเราจะสร้างมหาวิหารเพื่อบูชาธรรมท่านหรือไม่ก็ตาม คุณยายก็ไม่ยินดียินร้ายแต่อย่างใด เพราะทิพยวิมานของท่านในสวรรค์ชั้นดุสิตนั้นใหญ่โตโอฬารเกินกว่าจะบรรยายอยู่แล้ว แต่คุณยายไม่ได้เพเลิดเพลินอยู่กับความสุขในวิมานของท่านเลย เพราะท่านไปนั่งปฏิบัติธรรมเข้านิโรธสมาบัติอยู่ด้านขวามือของ “มหาสมณเทวบุตร” คือพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่าน นั่งทำใจหยุดในหยุด นั่งในนั่ง มุ่งสู่ภายในเรื่อยไป

แม้คุณยายไม่มีความจำเป็นต้องอาศัย
มหาวิทยาลัยแห่งนี้ แต่ในฐานะที่ท่านเป็นมหาปูชนียาจารย์
ผู้อุทิศชีวิตสร้างวัดพระธรรมกายให้ศิษยานุศิษย์ได้
อาศัยเป็นที่สร้างบารมี หลวงพ่อ พร้อมทั้งพระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนทั้งหลาย จึง
พร้อมใจกันสถาปนามหาวิทยาลัยแห่งนี้เพื่อถวายเป็น
เกียรติแด่ท่าน และเพื่อเป็นโอกาสในการสั่งสมบุญ
ใหญ่ของพวกเรา ที่สำคัญคือมหาวิทยาลัยแห่งนี้จะเป็น
สิ่งที่คอยย้ำเตือนให้เราตระลึกนึกถึงชัยชนะของ
คุณยาย ยามใดที่เราได้เห็นมหาวิทยาลัย จิตใจของเราจะ
สว่างไสวเรืองรองเช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยหลังนี้
ก่อให้เกิดความอาภายราเริง ปีติยินดี จิตใจเปี่ยม
ล้นไปด้วยบุญกุศล เป็นพลังผลักดันให้มุ่งมั่นสร้าง
บารมีจนเกิดผลสำเร็จเหมือนอย่างคุณยาย

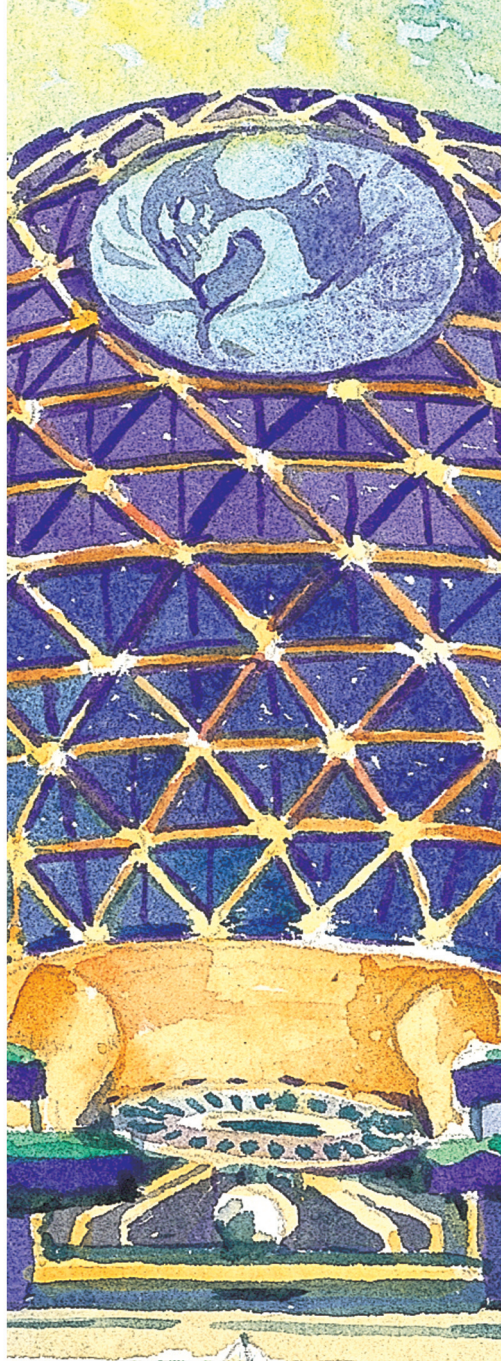
อาคาร 100 ปี

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำมีความมุ่งมั่นมากในการเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก แม้ก่อนที่จะละสังขาร ท่านก็ยังฝากฝังให้คุณยายได้สืบทอดภารกิจนี้ เมื่อท่านทั้งสองละจากโลกนี้ไปแล้ว มโนปณิธานของท่านก็ไม่ได้เลือนหายไป เพราะตกทอดมาถึงพวกเรา ด้วยเหตุนี้เอง เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยาย หลวงพ่อจึงได้สถาปนาอาคาร 100 ปีคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ขึ้นเพื่อให้เป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายไปทั่วโลก

อาคารหลังนี้จะเป็นที่รองรับงานสำคัญต่างๆ ของวัดพระธรรมกาย คือ เป็นอาคารสำนักงานใหญ่ เป็นที่ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรม เป็นที่ชุมนุมของ นักวิชาการจากทั่วโลก เป็นที่เก็บรักษาคัมภีร์โบราณ และอื่นๆ อีกมากมาย รูปทรงของอาคารเป็นทรงกลม ตั้งอยู่ท่ามกลางอาคารรายล้อมที่เล็กกว่า จึงเป็น ประดู่อาคารแก้วสารพัดนึกที่จะทำให้ชาวโลกทั่วไป ได้ทราบว่าตนเองมีพระธรรมกายสถิตอยู่ภายใน จนกระทั่งได้ทราบถึงเป้าหมายของชีวิตและวิธีการที่จะ ไปถึงเป้าหมายนั้น พร้อมกับส่งเสริมให้ทุกคนได้ ขวนขวายในการปฏิบัติธรรม เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย อันเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายใน ทำให้ความขัดแย้งต่างๆ ล่มสลายไป หากมนุษย์รู้จักกันทั่วถึงแล้ว สันติสุขก็จะ เกิดขึ้นกับโลกอย่างแท้จริง ถือได้ว่าเป็นภารกิจสำคัญ ที่สุดอีกประการหนึ่งของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ที่นอกเหนือไปจากการปราบมารประหารกิเลส

ที่สุดแห่งการบูชา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลเมื่อรู้
แจ้งธรรมจากผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ก็ตาม เป็น
สมณชีพรามณ์ก็ตาม เป็นคนชั้นต่ำ หรือคนเท
หยากเยือกก็ตาม ผู้นั้นจัดว่าเป็นปุษนียบุคคลสูงสุด
สำหรับบุคคลนั้น ซึ่งควรต่อการนอบน้อมบูชาด้วย
ความเคารพ

...ที่สุดแห่งการบูชา...

ศิษยานุศิษย์ผู้เป็นลูกหลานของคุณยาย
ทุกคนควรมีความเคารพนอบน้อมและหมั่นบูชาท่าน
อยู่เสมอ วิธีแสดงความเคารพที่ดีที่สุดซึ่งคุณยาย
โปรดปราน คือการทำตามคำสั่งสอนของท่าน
โดยเฉพาะเรื่องของการปฏิบัติธรรมด้วยการทำใจ
หยุดนิ่ง ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เพื่อให้เข้าถึง
พระรัตนตรัยภายใน คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ
และสังฆรัตนะ

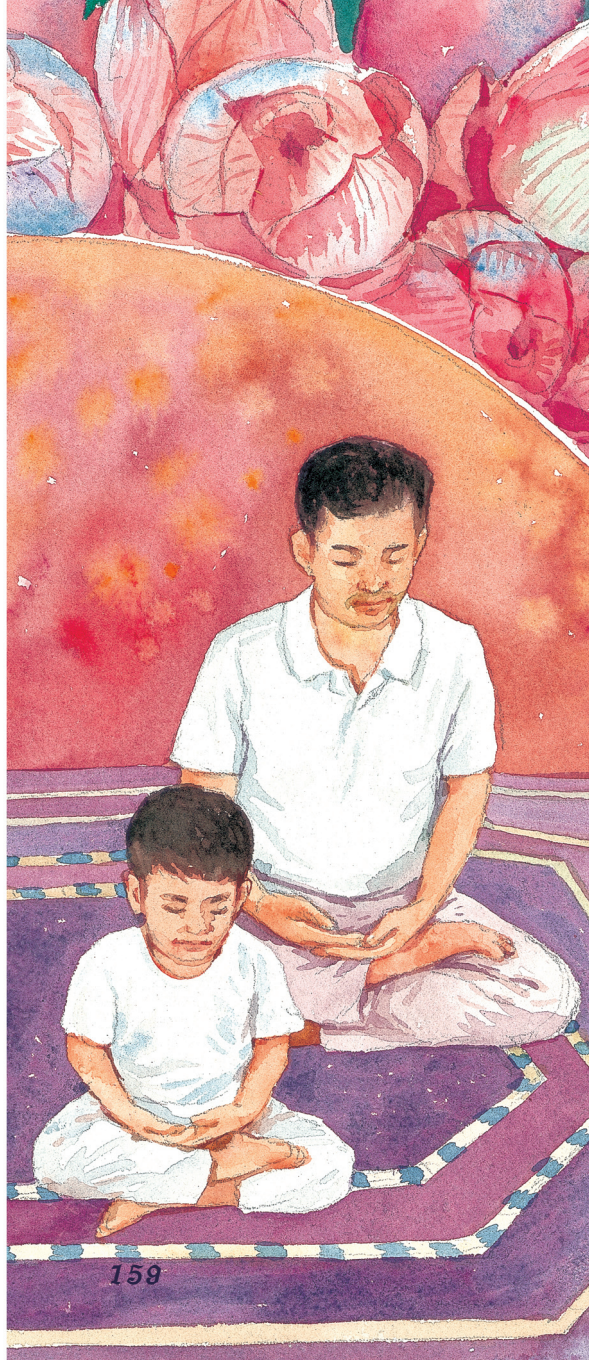
“พุทธรัตนะ” หมายถึงพระธรรมกายที่อยู่
ภายในกลางกายของเรา “ธรรมรัตนะ” คือดวงธรรม
ที่อยู่ภายในกลางกายของพุทธรัตนะ เป็นแหล่ง
ความรู้และปัญญาอันบริสุทธิ์ที่จะนำพาให้ผู้ปฏิบัติ
หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหลายจนกระทั่งเข้าถึง

อายุตนิพพานได้ ส่วน “สังฆรัตนะ” คือพระธรรมกายละเอียดที่ซ่อนอยู่ภายในกลางดวงธรรม มีหน้าที่รักษาธรรมรัตนะเอาไว้ ทั้ง 3 อย่างนี้ คือ ที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐสุดที่มนุษย์ทุกคนจะต้องให้ความเคารพด้วยการน้อมนำใจมาหยุดนิ่งไว้ที่ ศูนย์กลางกาย

เมื่อเราปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเห็นรัตนะทั้ง 3 ชัดใสแจ่มดีแล้ว เราสามารถบูชาธรรมคุณยายได้ ด้วยการกำหนดนึกเห็นภาพคุณยาย อยู่ในท่านั่ง ขัดสมาธิเจริญภาวนากลางพระรัตนตรัยภายใน หรือในกลางสภาวะธรรมที่เราเข้าถึง ปล่อยใจให้หยุดนิ่งในกลางกายของท่าน ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 จนกระทั่งเรากับท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดังนั้น ใครก็ตามที่คิดถึงคุณยายก็ควรทำให้
ให้ใสละเอียดยิ่งขึ้น แล้วน้อมนึกถึงท่านอย่างสบายๆ หาก
ใจของเราหยุดนิ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่านแล้ว
ความบริสุทธิ์และความดีงามของท่านจะได้รับการ
ถ่ายทอดเข้ามาสู่กาย วาจา ใจ ของเรา เราจะรู้สึก
ชุ่มเย็น อิ่มเอิบ เบิกบานอยู่ในธรรม มีแสงแห่งความ
บริสุทธิ์เกิดขึ้นภายใน เป็นแสงแก้วที่ใส สว่าง เจิดจ้า
นวลตา เย็นใจ นำความสุข ความสำเร็จ และความ
สมหวังมาสู่ชีวิต ใครก็ตามที่สามารถทำได้เช่นนี้จึงจะ
เชื่อว่ามีคุณพระเลื่อมใสในตัวท่าน เพราะเหตุที่ได้
ปฏิบัติตามคำสอนของท่านนั่นเอง

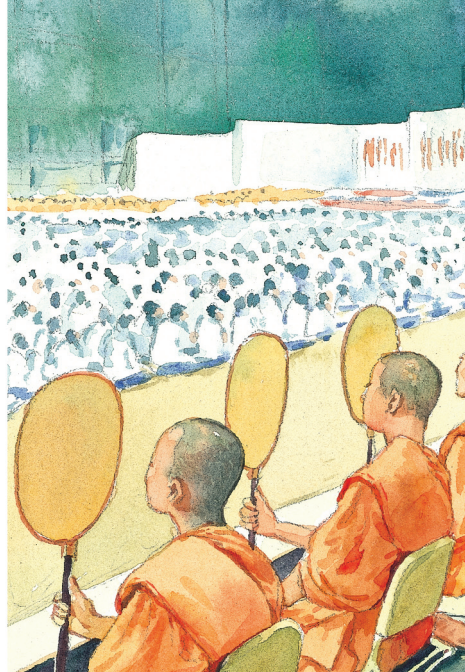

gone In My Heart!

วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ๐ ประวัติและบทสวดสรรเสริญคุณยายฯ ๐ ประวัติตะวันตกธรรม

วิธีปฏิบัติธรรม

เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือ ข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ หลับตาเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายกับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ทำใจของเราให้เบิกบาน แ่มชื่น สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปล่อยวาง ทำใจให้ว่าง คลายความผูกพันในทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจหยุดนิ่งอย่างนุ่มๆ เบาๆ

ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เหนือระดับสะดือขึ้นมา 2 นิ้วมือ อยู่ภายในกลางท้องของเรา โดยสมมุติว่ามีเส้นด้าย 2 เส้น เส้นหนึ่งซึ่งให้ดึงจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งซึ่งจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา 2 นิ้วมือ เรียกว่าศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ซึ่งเป็นต้นทางไปสู่อายต-
นิพพาน

จากนั้นจึงกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใสเหมือนกับเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิใสสะอาดบริสุทธิ์ โตเท่ากับแก้วตาหรือขนาดใดก็ได้ นึกอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...” ให้เสียงของคำภาวนาดังออกมาจากกลางท้องของเราอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง ต้องไม่ลืมนึกถึงดวงกลมใสที่ศูนย์กลางกายด้วย

การนึกภาพของดวงกลมใสและคำภาวนา
ในใจนี้จะช่วยนำใจของเราที่พุ่งออกไปในเรื่องราว
ต่างๆ นอกตัว ทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจ การงาน
ครอบครัว บ้านเรือน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องที่
นอกเหนือจากนี้ ให้กลับมาสู่ฐานที่ตั้งดั้งเดิมของใจ
ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการมาเป็นมนุษย์ คือการเข้าถึงดวงธรรมและ
กายภายในต่างๆ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวเรา

ให้ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปจนกว่าใจจะหยุด
นิ่ง และเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาต่อไป
อยากจะหยุดใจนิ่งเฉยๆ อยู่กับภาพของดวงกลมใส
ที่เราเห็น เมื่อรู้สึกเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เป็นอย่างที่ใจ
อยากจะเป็น แล้วใจของเราจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่
ภายในอย่างสบายๆ โดยมีภาพนิมิตหรือไม่มีก็ได้
ในที่สุดแล้ว จะมีความสว่างบังเกิดขึ้น หรืออาจเห็น
เป็นจุดเล็กๆ ใสๆ เหมือนดวงดาวในอากาศที่อยู่บน
ท้องฟ้าในยามราตรี

จุดสว่างนี้เป็นที่ประชุมของความรู้และความลับ
ของชีวิต นับตั้งแต่ดวงธรรมในดวงธรรม ภายในกาย
ภพภูมิต่างๆ และธรรมทั้งมวลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงนำมาสั่งสอน เป็นจุดสว่างเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่
เช่นเดียวกับเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทรเม็ดเล็กๆ ซึ่ง
เป็นที่รวมของกิ่ง ก้าน ใบ ดอก และผล ของต้นโพธิ์
หรือต้นไทรใหญ่ๆ ทั้งต้น

เมื่อเราสามารถรักษาความนิ่งของใจเอาไว้กับ
จุดใสสว่างนั้นได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งความคิดอื่น
เข้ามาแทรกไม่ได้ ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งใจก็ยิ่ง
บริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุข
แสงสว่างก็ยิ่งเกิด แสงสว่างยิ่งเกิด การเห็นแจ้งก็ยิ่ง
เกิด การเห็นแจ้งทำให้เรารู้แจ้ง ความรู้แจ้งทำให้เรา
หายสงสัย การหายสงสัยทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

ปรับเข็มทิศชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่าง
แม่นยำ เพราะฉะนั้นจุดสว่างเล็กๆ ไสๆ นี่จึงเป็น
สิ่งที่เราจะต้องครอบครองให้ได้ เราจะครอบครองได้
ต่อเมื่อใจของเราหยุดนิ่ง แล้วความรู้สึกอันยิ่งใหญ่จะ
เกิดขึ้นภายในตัว เป็นความยิ่งใหญ่ที่ปราศจากทิฐิมานะ
และความลำพองใจ ยิ่งใหญ่ออย่างบริสุทธิ์ เป็นตัวของ
ตัวเอง เป็นอิสระอย่างแท้จริง มีความพึงพอใจ อยู่ได้
ด้วยตัวของตัวเอง เราจะมีดวงปัญญาเกิดขึ้น ทำให้
ทราบว่าความพอดีของชีวิตเป็นเช่นไร เราจะกินแต่พอดี
อยู่แต่พอดี และใช้แต่พอดี เพื่อสงวนเวลาของชีวิต
ที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ มาแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน และ
ความรู้ในวิชาธรรมกาย ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง
แห่งการหลุดพ้นที่สมบูรณ์ที่สุด คือที่สุดแห่งธรรม

ประวัติคุณยายฯ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ท่านเป็นลูกคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง ซึ่งประกอบอาชีพ เกษตรกรรม

ท่านตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยอาศัยทำงานอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบ ซึ่งเป็น อุปัชฌาจากคนสำคัญของวัดปากน้ำมาก่อน ในระหว่างนี้เอง ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์ทองสุข ลำแดงปัน ครูสอน สมาธิจากวัดปากน้ำ ผู้แนะนำธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งท่าน เข้าถึงพระธรรมกาย

เมื่อท่านมีอายุได้ 29 ปี คุณยายอาจารย์ทองสุข ได้พาท่านไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เมื่อท่านได้พบแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำก็ได้เมตตารับท่านไว้ เป็นศิษย์และอนุญาตให้ศึกษาวิชชาธรรมกายชั้นสูง ในทันที

หลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ได้บวชเป็นอุบาสิกามาเสียพร้อมๆ กับคุณยายอาจารย์ทองสุข และได้ศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกาย พร้อมกับปฏิบัติสมาธิภาวนาชั้นสูงอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2506 ท่านได้พบกับพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้มีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการเจริญสมาธิภาวนามาก พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้กราบฝากตัวเป็นศิษย์ กับคุณยายอาจารย์ และได้รับการถ่ายทอดวิชชาธรรมกายจากท่าน

ในปี พ.ศ. 2513 ขณะที่คุณยายมีอายุได้ 61 ปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ซึ่งอยู่ในช่วงพรรษาแรกของการเป็นพระภิกษุ ได้ปรารภกับคุณยายถึงการสร้างสถานที่แห่งใหม่อันเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมและเผยแผ่วิชชาธรรมกายสืบต่อไป คุณยายจึงริเริ่มสร้างวัดขึ้นพร้อมกับให้การส่งเสริมพระเดชพระคุณหลวงพ่อและหมู่คณะในทุกๆ ด้านเพื่อให้งานสร้างวัดประสบความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมา จึงได้มีการก่อตั้ง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ณ ตำบลคลองสาม อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งมีกิจกรรมด้านการศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลายทั้งภายในประเทศไทย และต่างประเทศ

หลังจากคุณยายอาจารย์ได้สนับสนุนพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายและวางรากฐานในการพัฒนาวัดอย่างมีระบบระเบียบและมั่นคงแล้ว ท่านได้ละสังขารอย่างสงบในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2543 ในขณะที่ท่านมีอายุได้ 92 ปี

...ยามใดก็ตาม

ที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว

ยามนั้น ความสว่างไสว

ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม

และความเป็นสิริมงคลทั้งปวง

ก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจ

ของเราอย่างน่าอัศจรรย์...

บทสวดสรรเสริญ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

๖
ใน

จอมจิตกราบบูชา

มหาอุบาลีอาจารย์

ก่องแก้วนฤพาน

ยอดทหารพระศพล

สืบทอดธรรมธาตุ

มุ่งประกาศทางมรรคผล

ศิษย์เอก พระมงคล-

เทพมุนี มิแปรผัน

เป็นหนึ่งในมีสอง

นามเกริกก้องคุณยายจันทร์

ชนนิกุลย ทุมชีวัน

ทำวิชาพิชิตชัย

อดทนและเข้มแข็ง

মনেগ্রেংพิสุทธิ์โส

โกฏิเพชรในภพไตร

เพียงเศษห้วงของดวงมัลย์

เป็นยอดกตัญญู

น้อมนบครูทุกวันวาร

เชื่อมวิชาพระนิพพาน

ผู้สร้างสถาน ตะวันธรรม

รวมศิษย์พลิกผืนนา

สถาปนาให้เลิศล้ำ

วัดพระธรรมกายนำ

ธรรมขยายหทัยชน

ธารใดในโลกล้ำ

รวมมหานทีดล

เทียบธารกรุณย์มน

แค่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย

ยอดปฐมากร

เอกบรมสมใจหมาย

หาเทียบสองมือยาย

ผู้ป็นกายแห่งธรรมา

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์

ให้ระลึกและพึงพา

ศิษย์ดั่งสกุณา

ได้อาศัยได้บาร์มี

กลางยายใสพิสุทธิ์

เปรียบประดุจพระเจดีย์

กายธรรมทับทวี

อสงไขยอนกนันต์

ด้วยบุญกุศลล้ำ

วรธรรมคุณยายจันทร

คุ้มศิษย์ทุกคืนวัน

สุขเกษมภิเษมปรีดี

ธรรมใดคุณยายซึ่ง

ขอศิษย์ถึงทุกชีวี

ตามติดบ่มความดี

ทุกภพชาติพิฆาตมาร

เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์

บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

สืบทอดอุดมการณ์

ปณิธานธำตุธรรมา

แผ่ขยายวิชาเลิศ

ให้บรรเจิดทั่วโลกา

ศิษย์มั่นคำสัญญา

แทนมาลาบูชาคุณ

ประวัติเตวันธรรม

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดมชโย) เกิดที่จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2487 เป็นบุตรของคุณพ่อจรรยงค์ และคุณแม่จรีสุทธิผล ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการปฏิบัติธรรมตั้งแต่เยาว์วัย ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับอุดมศึกษา ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง หนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจึงได้ฝากตัวเป็นศิษย์และทุ่มเทให้กับการศึกษาวิชชาธรรมกาย

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ท่านได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบทในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512 ณ พัทธสีมา วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที (ปัจจุบันคือสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า) เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ โดยท่านได้รับฉายาว่า “ธัมมชโย” ซึ่งแปลว่า “ผู้ชนะโดยธรรม”

ต่อมา ในวันมาฆบูชาที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2513 หลวงพ่อธัมมชโยพร้อมด้วยคุณยายอาจารย์ฯ และหมู่คณะ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาได้ริเริ่มพัฒนาผืนนาจำนวน 196 ไร่ ซึ่งได้รับการบริจาคจากคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี ให้กลายเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัด โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็น “วัดพระธรรมกาย” ที่มีชื่อเสียงทั้งทางด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมในอันดับต้นของประเทศไทย มีการส่งเสริมการประพฤติปฏิบัติ

ธรรมอย่างแพร่หลาย สำหรับทั้งชาวไทยและ ชาวต่างประเทศ และมีผลงานการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้กว้างไกลไปทั่วโลก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระสุธรรมยานเถร ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ต่อจากนั้นได้รับการถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการศึกษาพระพุทธศาสนา จากมหาวิทยาลัยเกร็ด ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2537 และในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ได้รับพระราชทานพัดยศเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระราชภาวนาวิสุทธิ

ปัจจุบัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกาย ซึ่งมีสาขาภายในประเทศไทย และต่างประเทศรวมกว่า 60 แห่ง